

தமிழ்
செவியிடு

41

அருள் உரை

ஐக்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, துனிவாழ்க்கை நெறிகள்

ரந்தி தேவன்

ரந்திதேவன் என்பவன் சந்திர வம்சத்தில் வந்த ராஜா. இவன் ஏகப்பட்ட யாக யக்ஞாதிகளைச் செய்த விஷயம் மஹா பாரதத்தில் வருகிறது. இப்படிச் சுர்மானுஷ்டானத்திலேயே ஈடு பட்டிருந்ததால் இவனுக்கு ஜீவகாருண்யம் வற்றிவிடவில்லை. என்கிற கதையை ஸ்ரீமத் பாகவதம் சொல்கிறது.

பழைய சாஸ்திரங்களில் 'இஷ்டம்', 'பூர்த்தம்' என்று ஜனங் கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய இரண்டு விஷயங்களைச் சொல்லி யிருக்கிறது. இவற்றில் 'இஷ்டம்' அல்லது 'இஷ்டி' என்பது யாக யக்ஞாதிகள். தசரதன் புத்ர காமேஷ்டி பண்ணினான் என். கிறோமே, அது புத்ர காம இஷ்டிதான். அதாவது பிள்ளையை விரும்பிச் செய்த இஷ்டி (யாகம்).

'பூர்த்தம்' என்பது என்னவென்றால், அதுதான் தற்காலத் தில் ரொம்பப் பேர் நம் மதத்தில் இல்லாதது என்று நினைக்கிற ஸோஷல் ஸர்வீஸ். கிணறு-குளம் வெட்டுவது, ரோடு போடு வது, கோயில் கட்டுவது, முதலிய ஸமூஹப் பணிகளுக்குப் 'பூர்த்தம்' என்று பேர். 'இஷ்டம்' செய்யச் சிலபேருக்குத்தான் அதிகாரம் உண்டு. அது ரொம்பக் கஷ்டம்கூட! நியமங்கள் ஜாஸ்தி. பூர்த்தம் இப்படியில்லை. பாமர ஜனங்களிலிருந்து ச்ரேஸ்திகள் வரையில் ஏழை-பணக்காரன், அந்த ஜாதிக்காரன் - இந்த ஜாதிக்காரன் என்கிற பேதம் கொஞ்சம்கூட இல்லாமல் ஸகல ஜனங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பண்ண வேண்டியதே பூர்த்தம். பூர்த்தத்தைப் பற்றிப் பின்னால் இன்னும் சொல்கி ரேன். இப்போது ரந்திதேவன் கதையைப் பார்க்கலாம்.

இந்த ரந்திதேவன் யக்ஞங்கள் செய்து ஏகமாகத் தக்ஷிணை கொடுத்து, தானம் பண்ணினான். அவனுடைய கஜானா முழக்கக் காலியாகி விட்டது. ஒரு செல்லாக்காச பாக்கியில்லை. அப்படி வாரி வாரி 'தேஹி' என்று வந்தவர்களுக்கெல்லாம் 'நாஸ்தி' என்று சொல்லாமல் தானம் பண்ணி விட்டான்!

அப்போது பகவான், மஹாவிஷ்ணு, ஒரு சோதனை பண்ணினார். ராஜ்யத்திலே பெரிய பஞ்சம் வரும்படியாகப் பண்ணி விட்டார். நியாயமாகப் பார்த்தால் யக்ஞம் செய்வதே மழை, தான்ய ஸம்ருத்திக்காகத்தான். இப்போது நேர்மாறாக ஒரே பஞ்சமாகி விட்டது.

அப்போதும் ரந்திதேவன் தன்னுடைய உடைமைகளை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகத் தானம் பண்ணிக் கொண்டே வந்தான். கடைசியில் ராஜாவான அவனுக்கும், அவனுடைய ராஜ குடும்பத்துக்குமே ஒருவேளைக் கூழுக்குக்கூட கதியில்லை என்கிற நிலைமை வந்துவிட்டது. ஆனால் கொடுத்தே பழகிய அவன் யாசகம் பண்ணவில்லை. நாற்பத்தெட்டு நாள் - ஒரு மண்டலம் - குடும்பத்தோடு சுத்த உபவாஸம் இருந்து விட்டான். அப்புறம் எப்படியோ வெளியிலே ராஜ குடும்பம் பட்டினி கிடக்கிறது என்று தெரிந்து விட்டது. ஆனானப்பட்ட ராஜா - வள்ளலாகப் பிரஜைகளை ரக்ஷித்தவன் - குடும்பத்தோடு வயிறு காயக் கிடக்கிறான் என்றவுடன் யாரோ எப்படியோ கொஞ்சம் கோதுமைக் கஞ்சியும் தண்ணீரும் சேகரம் பண்ணி நாற்பத்தொன்பதாவது நாளன்று அவனுக்கும் அவனுடைய பத்தினி புத்திரர்களுக்குமாக அனுப்பி வைத்தார்கள்.

முதுகோடு வயிறு ஓட்டிக் கொள்கிற மாதிரிக் காய்ந்து கிடந்த ஸ்திதியில் இது தேவாம்ருதமாக வந்தது. ஆசையோடு அந்தக் கஞ்சியை ராஜ குடும்பத்தினர் வாயில் விட்டுக் கொள்ளப் போகிற ஸமயம். அப்போது பார்த்து ஒரு பிராமணன் அங்கே வந்து சேர்ந்தான், 'பிஷாம் தேஹி' என்று.

துளி அன்னம் விழுமா விழுமா என்று வயிறு தபித்து ஏங்கிக் கொண்டிருந்த ஸமயம். ராஜாவாகப் பஞ்ச பக்ஷ்யம் சாப்பிட்டவன் பஞ்சத்தில் அடிபட்டுத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது கடைசியில் கொஞ்சம் கஞ்சி கிடைத்ததென்றால்,

சொல்லி வைத்தாற்போல் இப்போது யாசகர் வந்து விட்டார்.

ரந்திதேவன் யாசகரைப் பார்த்தான். எப்படிப் பார்த்தான்? 'சனியன் பிடித்தவன், எங்கே வந்தான்?' என்றா? இல்லை. ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமத் நாராயணனாகவே அந்தப் பிராமணனைப் பார்த்தான்.

'நல்ல வேளை, இதை நானே சாப்பிடாமல் இருந்த சூணத்தில் இவர் வந்தாரே! நான் பகவதபசாரம் செய்யாமல் காப்பாற்றினாரே' என்று ஸந்தோஷப்பட்டான்.

அவனுடைய பத்தினி புத்திரர்களும் உதார குணத்தில் அவனுக்குக் குறையாதவர்கள். ஆகையால் தங்களிடமிருந்தைப் பங்கு போட்டுப் பிராமணனுக்குக் கொடுத்தார்கள். அது இவர்களுக்கே போதும் போதாததாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அதிலே கணிசமாக ஒரு பங்கு யாசகருக்குக் கொடுத்து அவரைத் திருப்திப்படுத்தி அனுப்பினார்கள்.

பாக்கியை ராஜ குடும்பத்தினர் சாப்பிட இருந்தபோது மறுபடியும் ஒரு யாசகன் முளைத்தான். இப்போது வந்தவன் நாலாம் வர்ணத்தவன், பசிக்கும். கருணைக்கும் வர்ணம், ஜாதி என்ற பேதங்கள் உண்டா என்ன? இவர்கள் ஏற்கெனவே குறைந்து போய்விட்ட கஞ்சியிலிருந்தும், தாங்கள் கால் வயிறு சாப்பிட்டால் போதும் என்று கொஞ்சமே வைத்துக் கொண்டு, பாக்கியை அந்தப் பிச்சைக்காரனுக்குக் கொடுத்து விட்டார்கள். ராஜாவின் கண்ணில் இவனும் விஷ்ணுவாகத்தான் தெரிந்தான்.

மிச்சமிருந்த கஞ்சியில் மற்றவர்கள் தங்கள் பங்கைக் குடித்தார்கள். ரந்திதேவன் மாத்திரம் இந்த ஸமயத்திலும், இரண்டு ஜீவன்களுக்கு உபகாரம் பண்ணும்படியாக பகவான் அனுக்ரஹம் செய்வதையே நினைத்துக் கொண்டோ என்னவோ, சாப்பிடாமல் யோசனையில் இருந்தான்.

இவனுக்குச் சாப்பிடுகிற எண்ணம் வந்த அதே ஸமயத்தில் மறுபடியும் ஒரு தீனக்குரல் வந்தது. மனுஷக் குரலோடு நாய்கள் குரைப்பு வேறு! நாய்களைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு பாமரன் வந்து நிற்கிறான். இந்தக் கஞ்சிக்குத்தான் போட்டியாக வந்திருக்கிறான்!

நாய்கள், நாய்க்காரன் எல்லோருமே ரந்திதேவனுக்கு நாராயண ஸ்வரூபமாகத்தான் தெரிந்தார்கள். வேதத்தில் ஸ்ரீரத்ரத்தில் பரமேஸ்வரனை 'நாய்களின் உருவத்தில் இருக்கிறவன்; நாய்களை வைத்திருக்கிற வேடனாக இருக்கிறவன்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ரந்திதேவன் வாஸ்தவத்திலேயே அப்படி ஈசுவர ரூபமாகப் பார்த்தான்.

ஸ்ரீரத்ரத்தில் நாயையும் நாயாடியையுங்கூடப் பரமேஸ்வரனாகச் சொன்ன மாதிரியே கீதையிலும் பகவான், 'சுனி சைவ ஸ்வபாகே பண்டிதா: ஸமதர்சின...' என்கிறார். ஆத்ம ஞானிகள் நாயையும், நாய் மாமிசத்தைச் சாப்பிடும் சண்டாடனையுங்கூடப் பிரம்மமாகவே பார்க்கிறார்கள் என்று அர்த்தம்.

ரந்திதேவனுக்கு அப்படிப்பட்ட த்ருஷ்டி இருந்தது. 'நாராயணன்தான் இப்படி நாய்களாகவும் அதைப் பிடித்துக்கொண்டு வருபவனுமாக வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். தனக்குப் பசியிருப்பதாக வேஷம் போடுகிறான். அதைத் தணிப்பதுதான் பகவத் ஆராதனம்' என்று நினைத்தான். கொஞ்சம் கூட மனஸ் கலங்காமல் தன் பங்கான கஞ்சி முழுவதையும் அவர்களுக்கு முன்னால் வைத்து விட்டான். 'நாய்க்கு நமஸ்காரம், நாயின் யஜமானனுக்கு நமஸ்காரம்' என்று ரத்ரம் சொல்கிற மாதிரியே அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணினான்.

இப்போது அவனிடம் இருந்ததெல்லாம் வெறும் தீர்த்தம் தான். ஒரே வறட்சிக் காலமாதலால் அந்தத் தீர்த்தம் கிடைப்பதுகூட ரொம்பத் துரல்பமாகத்தான் இருந்தது. அதையாவது பானம் பண்ணினால்தான் இவனுடைய ஜீவன் உடம்பிலே நிற்கும் என்கிற ஸ்திதி.

இப்போதும் பகவான் சோதனையை நிறுத்தவில்லை, ஜலத்தையாவது குடித்துப் பிராணனை ரக்ஷித்துக் கொள்ளலாம் என்று இவன் பார்க்கிறபோது, 'மறுபடியும் 'சாய், தாஹம், தாஹம்!' என்ற பிரலாபம் வந்தது.

'அந்தத் தண்ணீரையாவது ஊத்து சாய்' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு பஞ்சமன் (புலையன்) வந்து நின்றான்.

அப்போது ரந்திதேவன் சொன்னதாக பாகவதத்தில்

இரண்டு ச்லோகங்கள் வருகின்றன. இரண்டும் இரண்டு ரத்னங்கள். தியாகத்துக்கு, பரோபகாரத்துக்கு இதைவிடப் பெரிய மந்திரமில்லை என்று சொல்லலாம். அதை அவன் சொன்ன வார்த்தையிலேயே சொல்கிறேன். அப்புறம் தமிழில் அர்த்தம் சொல்கிறேன்.

ந காமயே (அ)ஹம் கதிம் ஈச்வராத் பராம்
அஷ்டர்த்தி யுக்தாம் அபுனர்பவம் வா
ஆர்த்திம் ப்ரபத்யே (அ)கில தேஹ பாஜாம்
அந்தஸ்திதோ யேன பவந்த்யது: கா: II

ருத்தி என்றால் ஸித்தி என்றே அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம். அற்புத சக்திகளை (miracle-கள் செய்கிற சக்திகளை) எட்டு ஸித்திகள் அல்லது ருத்திகள் என்று சொல்வார்கள். இந்த 'அஷ்ட ருத்தி'தான் 'அஷ்டர்த்தி' என்று ச்லோகத்தில் வருகிறது. இவை இருந்துவிட்டால் ஸர்வ லோகத்தையும் ஆட்டிப் படைத்து ஆளலாம். ரந்திதேவன் என்ன சொல்கிறான் என்றால் '(பாராம்-) உயர்ந்ததான இந்த ஸித்திகளைப் பெறுகிற (கதிம்-) வழியைக்கூட நான் (ஈச்வராத்-) ஈசுவரனிடமிருந்து (ந காமயே-) இச்சிக்கவில்லை; பிரார்த்திக்கவில்லை. எனக்கு மகா சக்திகள் வேண்டுமென்றுகூடப் பிரார்த்தனை பண்ணவில்லை.' சரி, அப்படியானால் இந்தச் சக்தி எல்லாம் அடங்கி அப்படியே பரம சாந்தமாக ஆடாமல் அசையாமல் இருக்கிற ஸமாதி நிலையை, மோக்ஷத்தைப் பிரார்த்திக்கிறானா? மறுபடியும் மறுபடியும் பிறவா நெறியான 'அபுனர்பவம்' என்ற முக்தியை விரும்புகிறானா? 'அதுவும் எனக்கு வேண்டாம்; ந காமயே (அ)ஹம் அபுனர்பவம் வா'. பின்னே ஈச்வரனிடமிருந்து எதைத்தான் அவன் இச்சித்துப் பிரார்த்திக்கிறானாம்?

புழுவாகவோ, பூச்சியாகவோ, பக்ஷியாகவோ, மிருகமாகவோ மனுஷ்யனாகவோ சரீரம் என்று ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு இத்தனை ஜீவராசிகள் இருக்கின்றனவே, இந்த (அகில -) அனைத்து (தேஹ பாஜாம் -) சரீரம் படைத்த பிராணிகளுக்கும் ஏதாவது துன்பம் இருக்கிறதல்லவா? 'ஆர்த்தி' என்றால் துன்பம், துக்கம். அந்தத் துன்பத்தை ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ளே இருக்கிற உள்ளம்தானே உணர்கிறது? உள்ளே யிருப்பதால்தான் அதற்கு உள்ளம் என்று பேர். 'அந்த:' -

உள்ளே, 'ஸ்தித:' - இருப்பது அந்த உள்ளம்தான். "எப்படியோ ஒரு தினுசில் என்னால் மட்டும் அந்த உள்ளங்களுக்குள் இருக்க முடிந்து விட்டால், ஜீவராசிகளின் துன்பம் எல்லாம் என்னிடம் வந்து சேர்ந்துவிடுமல்லவா? இப்படி ஸகல ஜீவர்களின் கஷ்டத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு அனுபவிக்கிற சக்தியைத்தான் ஈசுவரா, உன்னிடம் நான் விரும்பிப் பிரார்த்திக்கிறேன். (யேன-) எதனால் பிராணிகள் (அது:கா:) துக்கமற்றவையாக (பவந்தி-) ஆகுமோ, அதைத்தான் உன்னிடம் வேண்டுகிறேன்' என்கிறான்.

துக்கம் என்பது பாப கர்மாவினால்தான் வருகிறது. ஒருத்தருடைய பாபத்தை இன்னொருத்தர் வாங்கிக் கொண்டு அனுபவிப்பதை Vicarious suffering என்று சொல்வார்கள். ஜீஸஸ் இப்படித்தான் லோகம் பூராவின் பாபத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு தீர்ப்பதற்கே சிலுவையில் அறைபட்டதாகச் சொல்வார்கள். அந்த உத்க்ருஷ்டமான தியாக சிந்தனை நம் மதத்துக்குப் புதிதானதல்ல. ரந்திதேவன் வேண்டினது இதைத்தான். 'அகில தேஹ பாஜாம் ஆர்த்திம் ப்ரபத்யே: ஸகல உயிரினத்துடையவும் கஷ்டங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்' என்று இதைத்தான் வேண்டினான்.

இதில் 'ப்ரபத்யே' என்று ஒரு வார்த்தை வருகிறது. அனேக ஸ்தோத்ரங்களில் - முக்யமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ கிரந்தங்களில் 'சரணம் ப்ரபத்யே, சரணம் ப்ரபத்யே' என்று வருவதைக் கேட்டிருப்பீர்கள். வேதத்திலேயே இருக்கப்பட்ட துர்கா ஸக்தத்திலும் 'சரணம் ப்ரபத்யே' என்று வருகிறது. 'ப்ரபத்யே' என்றால் 'அடைக்கலம் புகுகிறேன்: 'சரணாகதி பண்ணுகிறேன்' என்று அர்த்தம். ஒன்றிடம் ஸர்வஸங்க பரித்யாகம் (total surrender) பண்ணிவிடுவதுதான் ப்ரபத்தி. அதாவது 'ஸரண்டர்' (சரணாகதி) பண்ணுகிறவன் தன்னை அடியோடு ஸைஃபராக்கிக் கொண்டுவிட வேண்டும். அப்போது எதனிடம் இவன் 'ஸரண்டர்' பண்ணுகிறானோ அது இவனை ஆட்கொண்டு, அப்படியே ரொப்பி (நிரப்பி) விடும். இப்படியே பகவானிடம் தன்னை அடியோடு ஸைஃபராக்கிக் கொண்டு அவனாலேயே பூராவும் ரொப்பப்படுகிற நிலையைத்தான் பொதுவாக நாம் பார்க்கிற ஸ்தோத்ரங்கள், மந்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் 'ப்ரபத்யே' 'ப்ரபத்யே' என்று சொல்லியிருக்கிறது. மஹா

லஷ்மியை துர்காதேவியைச் சரணடைகிறேன் என்று வேத ஸூக்தத்தில் வருகிற மாதிரி, மற்ற ஸ்தோத்ரங்களில் 'இந்த ஸ்வாமியைச் சரணடைகிறேன்', 'அந்த ஸ்வாமியைச் சரணடைகிறேன்' என்று ஒவ்வொரு ஸ்வாமி பெயரைச் சொல்லி வரும். உபநிஷத்தை சாந்தி பாடக்ரமத்தில் தொடங்குகையில், 'மோஷத்தில் நாட்டமுடைய முழுக்ஷுவான நான் புத்தியைப் பிரகாசிக்கப் பண்ணும் பரமாத்மாவை அடைக்கலம் புகுகிறேன்' என்கிறபோதும் இந்தச் 'சரணம் ப்ரபத்யே' வருகிறது. ஆனால் ரந்திதேவன் என்ன சொன்னான்? 'ஆர்த்தம் ப்ரபத்யே' என்றான், 'ஆர்த்தி' என்றால் துன்பம், இன்னல், கஷ்டம். பரமாத்மா என்னை அப்படியே ஆட்கொள்ளட்டும் என்று சொல்லாமல், 'ஜீவலோகத்தின் ஸகல கஷ்டமும் என்னைப் பூராவாக ஆட்கொண்டு என்னிடமே வந்து சேரட்டும். நான் லோகத்தின் கஷ்டத்துக்குச் சரணாகதி பண்ணுகிறேன்' என்று பரமத் தியாக நிலையில் இருந்து கொண்டு சொல்கிறான்!

எல்லோரும் பொதுவாக என்ன வேண்டுவோம்? எல்லா இன்பமும் எனக்குக் கிடைக்கட்டும் என்றுதான். ரந்திதேவனோ 'எல்லார் துன்பமும் எனக்கு வந்து சேரட்டும்' என்றான். 'எல்லா ஜீவராசிகளின் கஷ்டங்கள் அனைத்தையும் நான் எடுத்துக் கொண்டு அனுபவிக்கிறேன். அதனால் அவற்றின் துக்கம் தீரட்டும்' என்றான்.

இன்னொரு ச்லோகம் சொன்னான்.

க்ஷுத்-த்ருட்-ச்ரமோ காத்ர பரிப்ரமச்ச
தைன்யம் க்லம:சோக விக்ஷாத மோஹா: |
ஸர்வே நிவ்ருத்தா: க்ருபணஸ்ய ஜந்தோ:
ஜிஜீவிஷோ ஜீவ ஜலாப்பணாத் மே ||

பெரிய ச்ரௌதிகளுக்குத் தானம் பண்ணுகிறபோது மந்த்ரம் சொல்லிக் கொண்டு தீர்த்தம் போடுகிற மாதிரி, அந்தப் பஞ்சமனுக்குத் தன்னிடம் எஞ்சியிருந்த தீர்த்தத்தையும் தத்தம் செய்துகொண்டு ரந்திதேவன் இந்த ச்லோகத்தைச் சொன்னான். இதற்கு என்ன அர்த்தம்? 'இதோ இந்த ஜலத்தைக் கொடுக்கிறேனே, இது இந்தப் பஞ்சமன் ஒருத்தனுக்கு மட்டும் தாக சாந்தி, தாப சாந்தி பண்ணுவதா? இல்லை. ஸர்வபூத

அந்தராத்மாவான நாராயணனாக இவனை நினைத்தல்லவோ இதை இவனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணுகிறேன்? அதனால் இந்த ஜலமே ஸகல உயிர்களுக்கும் தாக சாந்தியை, துக்க நிவ்ருத்தியைக் கொடுக்கட்டும்'.

(ஜீவ ஜிஜீவிஷோ-) உயிர்வாழ வேண்டுமென்று விரும்பும், (க்ருபணஸ்ய-) நிராதரவான (ஜந்தோ:-) ஸகல ப்ராணிகளும், (மே-) நான் கொடுக்கிற இந்த (ஜலார்ப்பணாத்-) தீர்த்த தானத்தால், (க்ஷுத்-) பசி, (த்ருட்-) தாகம் இவற்றால் ஏற்படும் (ச்ரம:-) சிரமத்திலிருந்தும்; (காத்ர பரிப்ரமச்ச-) வியாதி வக்கை மாதிரியான சரீரக் கஷ்டங்களிலிருந்தும்; (தைன்யம்-) மனஸின் கஷ்டமான தீனநிலை, (க்லம:-) மனத்தளர்ச்சி, (சோக-விஷாத-மோஹா:-) துக்கம், கலக்கம் (dejection) மயக்கம் (ஸர்வே-) முதலிய எல்லாத் துன்பங்களிலிருந்தும் (நிவ்ருத்தா:-) நிவாரணம் பெறட்டும்.'

ஒரே ஒருத்தனுக்குத் தருகிற கொஞ்சம் தீர்த்தம் இப்படி ஸர்வ ஜீவன்களின் கஷ்டத்தையும் போக்குமா என்றால்,

திரௌபதி அலம்பி வைத்திருந்த அக்ஷய பாத்திரத்தில் துளிப்போல ஒட்டிக் கொண்டிருந்த கீரையை க்ருஷ்ண பரமாத்மா சாப்பிட்டார்; உடனேயே துர்வாஸருக்கும் அவருடைய பதினாயிரம் சிஷ்யர்களுக்கும் பெரிய ஸமாராதனை சாப்பிட்ட மாதிரி வயிறு நிரம்பி விட்டது என்று படிக்கிறோமல்லவா? அந்த மாதிரிதான் இதுவும். 'இவன் யாரோ ஒரு பஞ்சமன்' என்று நினைக்காமல் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே அவனைப் புரிந்து கொண்டு அவனுக்குக் கொடுக்கிறபோது, அந்தப் பரமாத்மாவுக்குள்ளேயே அடங்கியிருக்கிற ஸகலப் பிரபஞ்சமும் அதனால் த்ருப்தியாகிறது. பாவம் நிஜமாக இருக்க வேண்டும். அதுதான் முக்யம்.

தியாகத்தின் உச்சநிலையில் இருந்து கொண்டு இப்படி ரந்தி தேவன் தன் ப்ராணனை ரக்ஷிப்பதற்கு அத்யாவச்யமாயிருந்த தீர்த்தத்தையும் புலையனுக்குக் கொடுத்தானோ இல்லையோ, உடனே முதலில் வந்த பிராமணன், அப்புறம் வந்த நாலாம் வர்ணத்தவன், அதற்குப் பின்னால் நாய்களோடு வந்த நாய்க் காரன், கடைசியில் வந்த பஞ்சமன் எல்லோரும் விஷ்ணு தூதர்

களாக அவன் முன் தங்கள் நிஜ ரூபத்தைக் காட்டினார்கள்!*

‘அவன் அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டு நாராயண தியானத்தில் மூழ்கிவிட்டான். இந்த மாய வாழ்க்கை ஒரு கனா மாதிரி அவனிடமிருந்து மறைந்தே போய்விட்டது’ என்று பாகவதத்தில் இந்தப் புண்ய சரித்திரம் முடிகிறது.

சாதாரணமாக நம் புராணங்களிலோ, மற்ற காவிய நாடகங் களிலோகூட முக்கியமான பாத்திரம் (Hero) செத்துப் போன தாக முடியாது. ‘ட்ராஜெடி’ நம் ஸம்பிரதாயத்திலில்லை. மங் களமாக முடிய வேண்டும் என்று, லோக ரீதியிலே ஸந்தோஷ மாக ஒரு கல்யாணம், ஒரு பட்டாபிஷேகம் என்றிப்படி முடிப் பதுதான் வழக்கம். ராமாயணம், மஹாபாரதம் இவற்றில் ஸ்ரீராமனும், பஞ்சபாண்டவர்களும் வைகுண்ட ஆரோஹணம், ஸ்வர்க ஆரோஹணம் பண்ணுவதாகவே வால்மீகியும், வியாஸாசாரியாளும் மூல கிரந்தத்தில் முடித்திருந்தும் கூட, இப் போதும் ஒரு ஹரிகதை, அல்லது உபன்னியாஸம் என்று நடக் கிறபோது ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகம், தர்மராஜ பட்டாபிஷேகம் இவற்றோடு பூர்த்திபண்ணி, அதற்கு மேற்பட்ட அந்திமக் கதை யைச் சொல்லாமலே விட்டு விடுவதைத்தான் பார்க்கிறோம். த்ருவன், ப்ரஹலாதன் மாதிரியானவர்கள் பகவான் ப்ரத்யக்ஷ மானதும் அவனோடேயே முக்தி அடைந்துவிட வேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்தாலும்கூட, பகவான் ‘அதெல்லாம் கூடாது’ என்று சொல்லி, அவர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணின தாகத்தான் பாகவத புராணத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ரந்திதேவன் கதையில் மட்டும் விஷ்ணு தூதர்கள்

★ ஸ்ரீ பெரியவர்களின் உரையாடல்களிலிருந்து ஒரு பக்தர் எடுத்த குறிப்பு களிலிருந்து இக்கட்டுரை உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ‘விஷ்ணு தூதர் கள்’ என்றே காண்கிறது. ஆனால் ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலோ ‘மூவுலகின் அதிச் வரர்கள்’ என்று உள்ளது. பிரம்ம, விஷ்ணு ருத்ரர்களாகிய திரிமூர்த்திய ரையே பாகவதம் மூவுலக அதிச்வரராகக் கூறுமாதலால், பாகவத வ்யாக்யா தாக்கள் மும்மூர்த்தியர் ரந்திதேவனுக்குத் தரிசனம் தந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். ஆனால் முதலில் பிராமணன், பிறகு நான்காம் வர்ணத்தவன், அப்புறம் நாயக்காரன். கடைசியில் தீண்டாதான் என நால்வரைச் சொல்லிவிட்டு அவர்களை மூன்று மூர்த்திகளாகக் குறிப்பிடுவது எப்படிப் பொருந்துமெனப் புரியவில்லை. நாயைப் பிடித்து வந்தவன், நீர் கேட்டவன் ஆகிய இருவரும் ஒருவனாகவே இருக்கலாம். ஸ்ரீ பெரியவர்கள் “விஷ்ணு தூதர்கள்” என்று கூறியிருப்பாரேயாகில் இவ்விதச் சங்கைகளுக்கு இடமில்லை.

வந்தார்கள் என்று சொன்னபின், 'உடனே பஞ்சமெல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது; ரந்திதேவனின் பசி, தாகம் எல்லாம் தீர்த்து நெடுங்காலம் ராஜ்யபாரம் பண்ணினான்' என்று சொல்லாமல், 'மாயையே ஒரு சொப்பனம் மாதிரி அவனைவிட்டு ஓடிப்போயிற்று' என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது அவன் பரலோகம், பரமபதம் என்கிறார்களே அதற்குப் போய் விட்டான் என்றுதான் அர்த்தம் ஏற்படுகிறது. அவனுடைய மஹா தியாகம் நம் மனஸில் நன்றாக உறைப்பதற்காகவே இப்படி மங்கள முடிவை மாற்றிச் சொல்லியிருக்கிறாற்போல் தோன்றுகிறது.

இந்த லோகத்தின் ஸந்தோஷம் எப்படியும் சாச்வதமில்லை. கல்யாணம், பட்டாபிஷேகம் எல்லாம் தற்காலிக ஸந்தோஷம் தான். பகவானிடம் போய்ச் சேருவதுதான் நிரந்தரமான மங்களம். அப்படிப் பார்த்தால் ரந்திதேவன் கதைக்குத்தான் நிஜமான மங்கள முடிவு.

ரந்திதேவன் கதை மாதிரி இன்னொன்று பாரதத்தில் வருகிறது.

விசித்திரக் கிரீப்புள்ளை

தர்மபுத்ரர் அச்வமேத யாகத்துக்கு அங்கமாக ஏராளமான அன்னதானம் பண்ணினார். அந்த மாதிரி ஸகல ஜனங்களுக்கும் வயிறும் மனஸும் ரொம்பிப் போகிற முறையில் எவருமே அன்னதானம் பண்ணினதில்லை என்று எல்லோரும் ஏகமாகக் கொண்டாடினார்கள். வயிறு ரொம்பப் போட்டு விடலாம். அது பெரிசில்லை. அதே ஸமயத்தில் மனஸும் ரொம்புகிற மாதிரிப் பரம அன்போடு போடுவதுதான் விசேஷம். 'இது யாகத்தின் அங்கம். இதைப் பண்ணினால்தான் தனக்குப் பலன் கிடைக்கும்' என்று காரியார்த்தமாக மட்டுமில்லாமல், கடனே

என்று இராமல், நிஜமான பரிவோடு பாண்டவர்கள் இப்படிப் பெரிய அன்னதானம் செய்து லோகமெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறபோது, இதனால் அவர்களுக்குக் கர்வம் வந்துவிடக் கூடாதே என்று பகவான் பார்த்தார். கர்வம் வந்ததோ அத்தனை தர்மமும் அதிலே 'ஸ்வாஹா'வாகிவிட வேண்டியது தான்! அதனால் இந்த ஸமயத்தில் அவர்களைக் கொஞ்சம் மட்டம் தட்டினாலும் நல்லதுதான் என்று பகவான் நினைத்தார். வெறுமனே மட்டம் தட்டினால் மட்டும் போதாது; அதோடு ஸர்வ லோகத்துக்கும் தானத்தின் உத்க்ருஷ்டமான தத்வம் தெரியும்படியாகவும் பண்ண வேண்டும் என்றும் நினைத்தார். இந்த இரண்டு லக்ஷ்யங்களையும் பூர்த்தி பண்ணுகிற ஒரு ஸம்பவம் அப்போது பகவான் ஸங்கல்பத்தால் நடந்தது.

ஏகப்பட்ட ஜனங்கள் சேர்ந்து தர்மபுத்ரரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அங்கே திடீரென்று ஒரு விசித்திரமான கிரீப்பிள்ளை தோன்றிற்று. விசித்ரம் என்னவென்றால் அந்தக் கிரீப்பிள்ளையின் உடம்பில் சரியாக ஒரு பாதி மட்டும் பளபளவென்று தங்கம் மாதிரிப் பிரகாசித்தது.

அந்தக் கிரீப்பிள்ளை போஜன சாலையில் சிந்தியிருந்த அன்னாதிகளின்மேல் புரண்டுவிட்டு, மனுஷக்குரலில், 'இது என்ன பெரிய தானம்? இதென்ன பெரிய யாகம்? அந்தக் குரு ஷேத்திரத்து உஞ்சவிருத்தி பிராமணர் பண்ணின தானத்துக்கு இது வீசம்குபக் காணாது?' என்று தூக்கி எறிந்து பேசிற்று.

பார்வைக்கே பாதித் தங்கமாக அது விசித்திரமாக இருந்தது என்றால், மனுஷக் குரலில் பேசினது அதைவிட விசித்ரம். பேசிய விஷயமோ எல்லாவற்றையும்விட விசித்ரமாக இருந்தது. லோகம் முழுவதையும் கட்டி ஆள்கிற ஸார்வபௌமரான தர்மபுத்ரர் செய்ததைவிடப் பெரிய தானத்தை உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் எப்படிப் பண்ண முடியும்?

உஞ்சவிருத்தி என்றால் தற்காலத்தில் பிச்சை எடுப்பது, வீடு வீடாகப் போய்த் தான்ய பிசை வாகுவது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரித் தெருத் தெருவாகப்

போய் அக்ஷதை வாங்குவதை உஞ்சவிருத்தி பஜனை என்கூட பஜனை ஸம்பந்தாயத்தில் சொல்கிற ஒரு பழக்கம் வந்துவிட்டது. ஆனால் ஆதி காலத்தில், நம் தர்ம சாஸ்திரங்களின்படி பார்த்தால், உஞ்சவிருத்தி என்பதற்கு அர்த்தமே வேறே. சாஸ்திரப்படி, களத்திலே நெல்லடித்து, சொந்தக்காரன் அந்த தான்யத்தைக் கொண்டு போகிறபோது, அடிவரைக்கும் வழித்து வாரிக்கொண்டு போகாமல், கொஞ்சத்தை அப்படியே களத்திலேயே விட்டு விடவேண்டும். இதைத்தான் சோற்றுக்கு வேறுவழி இல்லாத பிராமணர்கள் பொறுக்கி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். 'உஞ்சம்' என்றால் 'சிதறிப் போனதைத் திரட்டி எடுப்பது' என்றே அர்த்தம்.

கிரிப்பிள்ளை உஞ்சவிருத்திப் பிராமணனை ஒஹோ என்று புகழ்ந்ததும் ஸபையில் கூடியிருந்தவர்கள் அதனிடம், 'நீ யார்? நீ சொல்கிற உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் யார்? அவன் பண்ணின மஹா பெரிய தானம் என்ன?' என்று கேட்டார்கள்.

கிரிப்பிள்ளை கதை சொல்ல ஆரம்பித்தது. அந்தக் கிரி ரொம்ப வயஸானது. அதனால் எத்தனையோ வருஷங்களுக்கு முன்னால் நடந்த கதையைச் சொல்லிற்று.

அப்போது குருக்ஷேத்திரத்தில் ஒரு பெரிய பஞ்சம் ஏற்பட்டது. பெரிய பெரிய பிரபுக்களே அன்னத்துக்குப் பரிதவிக்கும் படியான ஸ்திதி ஏற்பட்டது. அப்போது உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் நிலை எப்படி இருக்கும்? எப்போதோ எங்கேயோ பொறுக்கி வந்த கோதுமையில்தான் கொஞ்சம் குப்பையும் கூளமுமாக, மட்கி, நாற்றமெடுத்துக் கைவசம் இருந்தது. அதை மாவாக அரைத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனுடைய குடும்பத்திலே நாலு ஜீவன்கள். பிராமணன், அவனுடைய பத்னி, பிள்ளை, மாட்டுப் பெண் - இந்த நாலு பேருக்கு ஒரு வேளைக்குத்தான் இந்த மாவு போதும். 'ஏதோ இந்த வேளையை இப்படித் தள்ளுவோம்; அடுத்தவேளை இதுவும் இல்லாமல் பிராமணன் போக வேண்டியதுதான்' என்று நினைத்து நாலு பேரும் வெறும் மாவை ஆளுக்கு ஒரு பிடி தின்னலாம் என்று உட்கார்ந்தார்கள்.

இந்த ஸமயம் பார்த்து 'தேஹி' என்று சொல்லிக்

கொண்டு ஒரு யாசகர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

‘கலத்திலே சோற்றை இட்டுக் கைப்பிடித்து இழுப்பது’ என்பார்களே, அந்த மாதிரியான ஸந்தர்ப்பம்.

அந்த ஸந்தர்ப்பத்திலும்கூட அந்தக் குடும்பத்தில் ஒருத்தராவது விருந்தோம்பல் பண்பில் பின்வாங்கவில்லை. பிராமணன், அவனுடைய பத்னி, புத்ரன், மாட்டுப்பெண் ஆகிய நாலு பேருமே போட்டி போட்டுக் கொண்டு அதிதிக்குத் தங்கள் பங்கு மாவைக் கொடுக்க முன்வந்தார்கள்.

அதிதி ஸத்காரம் - அதாவது விருந்தோம்பல் - என்பது ஸமுஹ தர்மம், social duty. இதோடு குடும்ப தர்மம், domestic duty என்றும் ஒன்று இருக்கிறது. ஒரு குடும்பத்தில் இன்னின்னார் இன்னின்ன கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று நிர்ணயிக்கிற தர்மம் இது. நாலு பேருமாக ஸோஷல் ட்யூட்டியைப் பண்ண முன்வருகிறபோதே, தங்களுக்குள் டொமஸ்டிக் ட்யூட்டியை எடுத்துக்காட்டிக் கொண்டார்கள். ‘புருஷன் இல்லாமல் ஒரு பத்னி இருப்பாளா? உங்கள் பங்கைக் கொடுத்துவிட்டு நீங்கள் உயிர்விட நான் பார்ப்பேனா? அதனால் என் பங்கை நான் தருகிறேன்’ என்று பத்னி பிடிவாதம் பிடித்தாள். பிள்ளையோ, ‘ப்ரத்யக்ஷ தெய்வமான மாதா பிதாக்களுக்குப் பிராணாபத்து என்கிறபோது ஒரு புத்ரன் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா?’ என்று அவர்களைத் தடுத்து, அதிதிக்குத் தன் பங்கைத் தரப்போனான். உஞ்சலிருத்தி பிராமணனிடம் அவனுடைய பத்னி எந்தப் பதிவிரதா தர்மத்தை எடுத்துச் சொன்னாளோ, இதையே மாட்டுப் பெண் பிள்ளையிடம் சொல்லி, ‘நான்தான் என் பங்கைத் தருவேன்’ என்று பிடிவாதம் பண்ணினாள்.

நாமாக இருந்தால் ஏதாவது ஒரு வஸ்து நமக்குக் கிடைக்கிற தென்றால் நான் முந்தி, நீ பிந்தி என்று போட்டி போடுவோம். கொடுக்கிறதென்றால் அவரவரும் பின்வாங்கத்தான் செய்வோம். இந்த ஏழை பிராமணக் குடும்பத்திலோ உயிரையே கொடுப்பதற்கு, பிராணத் தியாகத்துக்குப் போட்டி போட்டார்கள். தியாகம், தானம் எல்லாம் பணக்காரர்களால்தான் முடியும் என்றில்லை! பரம ஏழைகளாலும் முடியும். பெரிய ராஜாவான

ரந்திதேவன் குடும்பத்தினர் செய்த அதே தியாகத்தைத்தான் இப்போது பரம தரித்திரர்களான இவர்களும் செய்கிறார்கள்.

கடைசியில் பிராமணன் மற்றவர்களை அடக்கிவிட்டு, 'குடும்பத் தலைவன் என்று பேர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற என் கடமை உங்கள் மூவரையும் ரக்ஷிப்பது. மனமறிந்து உங்களில் எவரையும் பட்டினிபோட்டு மரணத்துக்கு ஆளாக்கினால் நான் பிரஷ்டனாகி விடுவேன்' என்று தீர்மானமாகச் சொல்லித் தன் பங்கு மாவை யாசகருக்கு அன்போடு தானம் செய்தான்.

அவர் அதைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பசி தீரவில்லை என்றார்.

உடனே பத்னி தன் பங்கை அவருக்கு மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தாள்.

அதையும் சாப்பிட்டுவிட்டு, 'இன்னமும் கொண்டா' என்று உட்கார்ந்துவிட்டார் அதிதி.

கொஞ்சம்கூடக் கோபமே இல்லாமல் பிள்ளையும் தன் பங்கு மாவை அவருக்குக் கொடுத்தான்.

அதையும் ஏப்பம் விட்டுவிட்டு, இன்னும் வந்தாலும் கொள்ளும் என்று உட்கார்ந்துவிட்டார் அதிதி.

கடைசியில் மாட்டுப் பெண்ணும் அவருக்கு மனஸாறத் தன் பங்கு மாவைக் கொடுத்தாள்.

அதிதி அதைச் சாப்பிட்டு முடித்தாரோ இல்லையோ, ஆளைக் காணவில்லை.

அந்த நாலுபேர் மேலே ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்ப வ்ருஷ்டி பொழிந்தது.

'நான்தான் தர்மதேவதை. உங்களைப் பரிசோதிக்கவே யாசகப் பிராமணனாக வந்தேன். பரீட்சையில் நீங்கள் அற்புதமாக ஐயித்துவிட்டீர்கள். உயிரைக் கொடுத்தாவது விருந்தோம் பலை நடத்திக் காட்டுவதில் உங்கள் குடும்பத்தைப்போல்

எங்குமே கண்டதில்லை. அவரவரும் கொடுத்த பிடி மாவு உங்களுக்கு ஸ்வர்கத்திலேயே இடம்பிடித்துக் கொடுத்து விட்டது. எல்லோரும் ஆனந்தமயமான தேவலோகத்துக்கு வந்து சேர்வீர்களாக' என்று அசரீரி கூறிற்று.

(அசரீரி கேட்டதா, தர்மதேவதை நேரில் வந்ததா என்று ஸரியாக நினைவில்லை. தாத்பர்யம் இதுதான்.)

உடனே தேவர்கள் அங்கே அலங்கார விமானத்தோடு வந்தார்கள். உஞ்சலிருத்தி பிராமணக் குடும்பத்தினர் அதிலே ஏறிக்கொண்டு ஸ்வர்கத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ஸ்வர்கத்துக்குப் போனார்கள் என்றால் இந்த லோகத்தில் பிராணனை விட்டார்கள் என்று அர்த்தம். குசேலர் மாதிரி இந்த லோகத்திலேயே அவர்களுக்கு ஸகல ஸம்பத்தும் வந்ததாகச் சொல்லவில்லை. இவர்கள் ஸ்வர்கவாஸம் கிட்டும் என்றும் அபேக்ஷித்து, தானம் செய்யவில்லை. விருந்தோம்பல் பண்புக்காகவே உயிரை விட்டார்கள். தானாக ஸ்வர்க்கம் ஸித்தித்தது!

இந்தக் கதையைச் சொன்ன கீரிப்பிள்ளை, 'அந்த ஸமயத்தில் நான் குருக்ஷத்திரத்தில் அந்த வீட்டில்தான் இருந்தேன். இவர்கள் தானம் கொடுத்த மாவு ஏதோ துளித்துளி கீழே சிந்தியிருந்தது. நான் அந்த இடத்துக்கு மேலாக ஓடுகிறபோது, என் சரீரத்தின் இந்தப் பகுதியில் அந்த மாவு பட்டதனால்தான் இந்தப் பக்கமே ஸ்வர்ண வர்ணமாகிவிட்டது...'

இப்போதுகூட ரொம்ப நல்லவர்களைத் 'தங்கமான மனஸு' என்றுதான் சொல்கிறோம். இங்கிலீஷில்கூட 'Golden hearted' என்கிறார்கள் அல்லவா? தங்க மனஸு படைத்த தியாகக் குடும்பம் செய்த தானத்தில் இது ஸ்தூலமாகவே நிஜமாயிருக்கிறது!

'அதற்கப்புறம், இப்படி ஒரு பக்கம் மட்டும் தங்கமாக இருக்கிறதே, இதேமாதிரி வேறெங்காவது பரம உத்க்ருஷ்டமான தானம் நடக்கிற இடத்தில் சிந்திப்போனது இன்னொரு பக்கத்தில் பட்டால் அதுவும் தங்கமாகி, முழுக்கத் தங்கமாக

லாமே என்கிற ஆசையில் நானும் சத்திரங்களுக்கெல்லாம் போனபடிதான் இருக்கிறேன். ஆனால் என் மறுபாதி தங்கமாக மாறவேயில்லை. தர்மபுத்ரர் மஹாப் பெரிய யாகம் பண்ணி, அன்னதானம் செய்கிறாரே, இங்கே சிந்திப் போனதிலாவது என் சரீரத்தின் பாக்கிப் பாதி தங்கமாகுமாக்கும் என்றுதான் இங்கும் வந்து புரண்டு பார்த்தேன். இங்கேயும் பலனைக் காணோம்' என்று கிரீப்பிள்ளை முடித்தது.

**தர்மங்களில்
தலையானது
தானமே!**

ரந்திதேவன் கதையிலிருந்தும், உஞ்சவிருத்திப் பிராமணன் கதையிலிருந்தும் என்ன தெரிகிறதென்றால் தனக்கென்று ஒன்றுமே வைத்துக் கொள்ளாமல் தானம் பண்ண வேண்டும். தன் பிராணனே போனாலும் ஸரி, இன்னொரு ஜீவனை நம் உயிரைக் கொடுத்தாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற தியாக தத்வம் தெரிகிறது. இன்னொன்று என்ன தெரிகிறதென்றால், ஒருத்தர் கஷ்டத்தில் இருக்கிறபோது அவர் என்ன ஜாதி, என்ன மதம், நல்லவரா - கெட்டவரா என்று இதையெல்லாம் ஆராய்ச்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்காமல், அவர்கள் யாராக யிருந்தாலும், எப்படிப்பட்டவராகயிருந்தாலும் நம்மாலான உபகாரத்தைப் பண்ணி அவர்களுடைய கஷ்டம் நிவருத்தியாவ தற்கு ஸஹாயம் பண்ண வேண்டும் என்பது.

வித்யாஸங்கள் பார்க்க வேண்டிய இடத்தில் பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டும். சாஸ்திரப்படி லோக சேஷமத்துக்காக ஏற்பட்ட அதிகார பேதங்களைக் காப்பாற்றத்தான் வேண்டும். ஆனால் கஷ்டம், துக்கம் என்று வருகிறபோது வித்யாஸமே பார்க்கக் கூடாது.

குறிப்பாக, அன்னதானத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறபோது

‘யார்க்கும் இடுமின்; அவர் இவர் என்னன்மின்’ என்றே திருமந்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

‘யாரானாலும், எவரானாலும், நாராயண ஸ்வரூபம்’ என்று ரந்திதேவன் அன்னதானம் செய்தான். மஹாதாரித்ரியத்தில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இளையான்குடி மாறநாயனாரிடம் ஒரு சிவனடியார் பிசைஷ கேட்டு வந்தபோது அவர், ஈச்வரனே இப்படி வந்திருக்கிறான் என்று நினைத்தார். கொட்டுகிற மழையிலே வயலுக்குப் போய் அங்கே விதைத்திருந்த நெல்லையே மறுபடி பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டு வந்து சிவனடியாருக்கு பிசைஷ பண்ணினார். வாஸ்தவத்திலேயே அந்தச் சிவனடியார் பரமேச்வரன்தான்! அப்படியே காட்சி கொடுத்தார். இது பெரியபுராணக் கதை.

எல்லாத் தானங்களிலும் அன்னதானம் விசேஷம். பகவானும் கீதையில், எவன் தனக்காக மட்டும் ஆஹாரம் தேடிச் சாப்பிட்டுக் கொள்கிறானோ அவனுடைய பாபத்தையும் முழுக்க அவனேதான் அனுபவித்தாக வேண்டும்; வேறு யாரும் அதில் பங்கு எடுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்கிறார். பிறனுக்குப் போடாமல், தான் மட்டுமே தின்கிறவன் சாதம் சாப்பிடவில்லை, பாபத்தையே புஜிக்கிறான் என்கிற மாதிரிச் சொல்கிறார்.

அன்னதானத்துக்கு என்ன விசேஷம் என்றால் இதிலேதான் ஒருத்தரைப் பூர்ணமாகத் திருப்திப்படுத்த முடியும். பணம் காசு, வஸ்த்ரம், நகை, பூமி, வீடு இந்த மாதிரியானவற்றை எவ்வளவு கொடுத்தாலும் வாங்கிக் கொள்கிறவன் அதற்குமேல் தந்தாலும் ‘வேண்டாம்’ என்று சொல்ல மாட்டான். அன்னம் போடுகிறபோதுதான் ஒருத்தன் என்னதான் முட்ட முட்டச் சாப்பிட்டாலும், ஓர் அளவுக்குமேல் சாப்பிட முடியாது. த்ருப்தோஸ்மி; போதும்’ என்று சொல்கிறான். ஓர் அளவுக்கு மேல் போய்விட்டால், ‘ஐயையோ! இனிமேல் போடாதீர்கள்’ என்று மன்றாடவே செய்கிறான். இம்மாதிரி ஒருத்தன் பூர்ண மனஸோடு திருப்தி தெரிவிக்கிறபோதுதான் தாதாவுக்கும் தானத்தின் பலன் பூர்ணமாகக் கிடைக்கும்!

நேராக உயிரோடு உடம்பைச் சேர்த்து வைத்து ரக்ஷிப்ப

தும் அன்னம்தான். அதனால்தான் 'உண்டி கொடுத்தார் உயிர் கொடுத்தாரே' என்று சொல்லியிருக்கிறது. மணிமேகலையில் இப்படி அன்னதான விசேஷத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. அது பௌத்த ஸம்பந்தமான காப்பியம். பௌத்தம், ஜைனம் எல்லாமே கலந்தாங்கட்டியாக வைதிக ஸம்பிரதாயங்களோடு சேர்ந்திருப்பதாகவே தமிழில் உள்ள ஐம்பெருங்காப்பியங்களிலிருந்து தெரிகிறது. மணிமேகலைக்கு காஞ்சீபுரத்தில் அக்ஷய பாத்திரம் கிடைத்தது. அதை அவள் வைத்துக் கொண்டு ஸகல ஜனங்களின் பசிப்பிணியையும் போக்கினாள். இதற்கு அனேக யுகங்கள் முந்தியே இதே காஞ்சீபுரத்தில் ஸாக்ஷாத் அம்பாளும் இதே அன்னதானத்தைப் பண்ணியிருக்கிறாள். ஜகன்மாதா இங்கே, 'இரு நாழி நெல் கொண்டு எண் நான்கு அறம் இயற்றினாள்' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

எண் நான்கு அறம் என்றால் முப்பத்தியிரண்டு தர்மங்கள். தர்மம் என்றால் மனுஷ்ய வாழ்க்கை நெறிகள் எல்லாமும்தான் என்றாலும், பொது வழக்கில் 'தானம்' என்ற ஒன்றுக்கு மட்டுமே 'தர்மம்' என்ற பேரும் வந்துவிட்டது. தர்மங்களில் இது அத்தனை உசத்தியான இடத்தைப் பெற்றுவிட்டது. 'தான - தர்மம்' என்று சேர்த்தே சொல்கிறோம். 'தர்மம் போடு தாயே' என்றுதான் பிச்சைக்காரர்கள் கூடச் சொல்கிறார்கள். தர்மசாலை என்றாலே அன்னசத்திரம்தான். வேதப் பிரமாணத்துக்கு ஸமதையான சிறப்புப்பெற்ற அவ்வை வசனத்திலும் 'சதல் அறம்' என்று தானத்தையே தர்மம் என்று equate பண்ணியிருக்கிறது.

இதிலே ஒரு வேடிக்கை, அதாவது பரஸ்பர விருத்தம் (முரண்பாடு) மாதிரி ஓர் அம்சம் தானம் என்று பண்ணினால் அதை வாங்கிக் கொள்ளவும் ஒருத்தன் இருந்தாகணும். Donor இருந்தால் Donee-யும் இருக்கணும். ஆனால் தானம் கொடுப்பதை ரொம்பவும் சிறப்பித்துச் சொல்கிற அதே சாஸ்திரங்களே தானம் வாங்குவதை மிகவும் தாழ்வானதாகச் சொல்லியிருக்கின்றன. 'நான் கொடுக்கிறவனாகவே எப்போதும் இருக்கணும்; வாங்குகிறவனாக ஒருபோதும் இருக்கக் கூடாது'. யாசிதாரச்ச நஸ்ஸந்து, மாஸ்ம யாசிஷ்ம கஞ்சந என்றே பிரார்த்தனை இருக்கிறது. ஆத்திருடியிலும் 'சுவது விலக்கேல்' என்றவுடனேயே 'ஏற்பது இகழ்ச்சி' என்றும் வருகிறது. ஏற்ப

அவரவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே செலவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளப் பார்க்கிறதே சிலாக்யம்.

முன்னாளில் வேதமும் யக்ஞமும் பூஜையும் தியானமும் வித்யாதானமுமே ஒரு பிராமணனின் 24 மணி 'ஆகுபேஷன்' ஆகிவிட்டதால், அவனுடைய குடும்ப போஷணைக்காக மற்றவர்கள் தானம் தருவதை வாங்கிக்கொள்ள அவனுக்கு அதிகாரமிருந்தது. ஸன்னியாஸி ஸதா காலமும் ஸாதனை பண்ணணும்; அதோடு அவனுக்கு அஹம்பாவம் போகணும் என்பதால் அவனுக்கும் பிசைஷ் விதித்திருக்கிறது. மற்றபடி யாசக விருத்திரொம்பவும் நிஷித்தந்தான்.

முப்பத்திரண்டு வகையான அறங்களை, அதாவது தானங்களை சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. முதலில் ஜனங்களுக்கு 'உணவீதல்', அப்புறம் பசுக்களுக்கு இரை கொடுப்பது, இப்படியே சொல்லிக் கொண்டு போய் தர்மசத்திரம் கட்டுவது, நந்தவனம் வைப்பது, வைத்யசாலை வைப்பது, குளம் வெட்டுவது என்றெல்லாம் சொல்லிக் கடைசியில் ரொம்பக் குறைச்சலான திரவியச் செலவில் செய்கிற தண்ணீர்ப் பந்தல் கைங்கர்யத்தோடு முடித்திருக்கிறது. சிரமமும் இதில்தான் குறைச்சல். சிரமமும் செலவும் குறைச்சல் என்றாலும், வாயும் தொண்டையும் வற்றி வருகிறவர்களுக்கு ஜில்லென்று புனர்ஜீவன் தருகிற மாதிரித் தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்து மோர்த் தீர்த்தம் தருவது மஹாப் பெரிய புண்யமாகும். நம் பெரியவர்கள் தலைமுறைத் தத்வமாகச் செய்து வந்த இம்மாதிரியான நல்ல விஷயங்களை, சின்னச் சின்ன ஸுக்ஷ்மமான தர்மங்களையெல்லாம் இப்போது நாம் மறந்து விட்டோம்!

காஞ்சீபுரத்தில் அம்பாள் தானே இந்தத் தர்மங்களையெல்லாம் நடத்தி நமக்கு வழிகாட்டியிருக்கிறாள். அங்கே காமாக்ஷியம்மன் கோயிலில் அன்னபூர்ணிக்கு ஒரு ஸன்னிதி இருக்கிறது. இது தவிர காமாக்ஷியே அன்னதானம் மட்டும் இல்லாமல் முப்பத்தியிரண்டு தர்மங்களையும் செய்திருக்கிறாள். திருவையாற்றிலும் அம்பாள் தர்ம ஸம்வர்த்தினியாக, அறம் வளர்த்த நாயகியாக இருக்கிறாள்.

மனுஷ்யர்களுக்குள் ஜாதி, யோக்யதை முதலானவற்றைப்

பார்க்காமல் உபகாரம் பண்ண வேண்டும் என்பது மட்டும் இல்லை. இம்மாதிரி மனித இனம் மட்டுமின்றி, ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் சிரமங்கள் தீரவேண்டும் என்று சொல்லித்தான் ரந்தி தேவன் பஞ்சமனுக்குத் தீர்த்தத்தை வார்த்தான்.

இதேபோல ஸகல ஜீவராசிகளின் சேஷமத்தையும் கோருகிற இன்னொரு ச்லோகம் உண்டு. இங்கே ரந்திதேவன், 'இந்த ஜலம் எல்லா ஜீவராசிகளின் கஷ்டத்தையும் போக்கட்டும்' என்று சொன்ன மாதிரி, அந்த இன்னொரு ச்லோகத்தில், 'இந்த தீபப்ரகாசம் பட்டு எல்லா உயிரினங்களும் சேஷமத்தை அடையட்டும்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி 'எல்லா உயிரினமும்' என்று ஒட்டுமொத்தமாகச் சொல்லாமல் ஒவ்வொரு இனமாகப் பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. ரந்தி தேவனின் ச்லோகத்தில் தண்ணீரைச் சொல்லியிருக்கிறது; இந்த இன்னொரு ச்லோகத்தில் அக்னியின் ப்ரகாசத்தைச் சொல்லி இருக்கிறது. அக்னி விஷயமான அந்த ச்லோகம் கார்த்திகை தீபத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்டது. அதைச் சொல்கிறேன்.

கார்த்திகை தீப தத்வம்

கார்த்திகைப் பண்டிகையன்று நிறைய அகல் ஏற்றி வைக்கிறோமல்லவா? இப்படித் தீபத்தை ஏற்றும்போது ஒரு ச்லோகம் சொல்ல வேண்டும் என்று தர்மசாஸ்தரத்தில் விதித்திருக்கிறது.

கீடா: பதங்கா: மசகாச்ச வ்ருக்ஷா:
ஜலே ஸ்தலே யே நிவஸந்தி ஜீவா: I
த்ருஷ்ட்வா ப்ரதீபம் ந ச ஜன்ம பாஜா
பவந்தி நித்யம் ச்வபசா ஹி விப்ரா: II

'புழுக்களோ, பசுபிகளோ அல்லது ஒரு கொசுவாகத்தான் இருக்கட்டும். அந்தக் கொசுவோ, நம்மாதிரி உயிரில்லை என்று

நினைக்கப்படுகிற விருஷமோ, இன்னும் ஜலத்திலும், பூமியிலும் எத்தனை தினுஸான ஜீவராசிகள் இருக்கின்றனவோ அவற்றில் எதுவானாலும் அதுவோ, மனுஷ்யர்களுக்குள்ளேயே பேதம் இல்லாமல் பிராமணனோ பஞ்சமனோ எவனானாலும் ஸரி, எதுவானாலும் ஸரி, இந்தத் தீபத்தைப் பார்த்து விட்டால் அந்த ஜீவனுடைய ஸகல பாபங்களும் நிவ்ருத்தியாகி, இன்னொரு ஜன்மா எடுக்காமல் நித்யானந்தத்தில் சேரட்டும்' என்று இந்த ச்லோகத்துக்கு அர்த்தம்.

ஜலத்திலும் பூமியிலும் இருக்கிற பிராணிகள் மட்டும்தானா என்றால் அப்படி இல்லை. முதலிலேயே பக்ஷிகளையும் (பதங்கா:) கொசுக்களையும் (மசகா: - மசகம் என்றால் கொசு, 'மஸ்கிடோ' இதிலிருந்து வந்ததுதான்!) சொல்லிவிட்டதால் ஆகாசத்தில் பறக்கிற பிராணிகளையும் சொல்லிவிட்டதாக அர்த்தம். ஆகாசத்தில் பறந்தாலும் இந்தக் கொசு ஜலத்தில் தான் முட்டை இடுகிறது. பக்ஷி கிளைகளில்தான் வந்து கூடு கட்டிக் குஞ்சு பொரிக்கிறது. மீன் ஜலத்தில் மட்டும்தான் இருக்கும். தவளை ஜலத்திலும் இருக்கும், பூமியிலும் இருக்கும். அனேகப் பிராணிகளால் பூமியில் மட்டும்தான் வசிக்க முடியும். இப்படியெல்லாம் பல தினுஸில் பிரித்துப் பிரித்துச் சொல்லி, அத்தனை உயிரினங்களும் பாபம் நிவ்ருத்தியாகி ஸம்ஸாரத் தைத் தாண்ட வேண்டும் என்று இந்த ச்லோகம் பிரார்த்திக்கிறது.

இந்தக் கார்த்திகை தீபத்தை எந்தப் பிராணி பார்த்தாலும் அதற்கு நித்ய ச்ரேயஸ் உண்டாகட்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'த்ருஷ்ட்வா' என்று ச்லோகத்தில் வருவதற்கு 'பார்த்தால்' என்று அர்த்தம். விருஷம் - மரம் எப்படிப் பார்க்க முடியும்? நம் மாதிரி அதற்குக் கண், பார்வையெல்லாம் உண்டா? தாவரத்துக்கும் பலவிதமான உணர்ச்சிகள் இருப்பதாக இப்போது ஸயன்ஸ்படியே சொன்னாலும் அதற்குப் பார்வை உண்டா என்று தெரியவில்லை. அதனால் எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. 'பார்த்தால்' என்று ச்லோகத்தில் சொல்லியிருந்தாலும், 'பார்க்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை; மரம் மாதிரி பார்க்கச் சக்தியில்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை; அல்லது பார்க்கிற சக்திவாய்ந்த பிராணிகளாக இருந்தும் கூட இந்தத் தீபத்தைப் பார்க்காவிட்டாலும் பாதகமில்லை; இந்தத்

தீபத்தின் பிரகாசமானது அதைப் பார்க்கிறவர், பார்க்காதவர் எல்லார் மேலும் படுகிறதோ இல்லையோ? அம்மாதிரி இதன் பிரகாசம் படுகிற எல்லைக்குள் இருக்கிற ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் பாப நிவ்ருத்தி, ஜன்ம நிவ்ருத்தி, சாச்வதமான ச்ரேயஸ் கிடைக்க வேண்டும்' - என்றிப்படி அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது.

தீபத்தின் ஒளி எப்படி வித்யாஸம் பார்க்காமல், பிராமணன், பஞ்சமன், புழு, பசு, கொசு, மரம் மற்ற நீர்வாழ் பிராணிகள், நிலம் வாழ் விலங்கினங்கள் இவற்றின் மீது படுகிறதோ அப்படியே நல் மனஸிலிருந்து அன்பு ஒரு தீபமாக, எல்லோரையும் தழுவுவதாகப் பிரகாசிக்க வேண்டும். இப்படிப் பட்ட அகவொளியோடு, புற ஒளியாக தீபத்தை ஏற்றி வைத்து, மேலே சொன்னது போல் பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

முன்பெல்லாம் சொக்கப்பனை என்று ஆலயத்திலிருந்து தீபத்தைக் கொண்டுவந்து பெரிதாக ஏற்றினார்களே, திருவண்ணாமலையில் இப்போதும் மலை உச்சியில் மஹாப் பெரிய ஜோதியாக தீபம் ஏற்றுகிறார்களே, இதன் உள்ளர்த்தம் என்ன? சின்ன அகலாக இருந்தால், அதன் ப்ரகாசம் கொஞ்ச தூரம் தான் பரவும். சொக்கப்பனை என்றால் அதன் ப்ரகாசம் ரொம்ப தூரத்துக்குத் தெரியும். அண்ணாமலை தீபம் மாதிரி மலையில் ஏற்றி வைத்துவிட்டாலோ, அது எத்தனையோ ஊர்கள் தாண்டிக்கூடத் தெரியும். அத்தனை பெரிய எல்லைக்குள் இருக்கிற ஸகல ஜீவஜந்துக்களின் மீதும் இந்தப் பிரகாசம் பட்டு, அவற்றின் பாபங்கள் போக வேண்டும் என்ற உத்தமமான சிந்தனையில்தான் சொக்கப்பனை, அண்ணாமலை தீபம் என்றெல்லாம் நம் பூர்விகர்கள் ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

ஸாதாரணமாக இரண்டு கால் ப்ராணி, நாலுகால் ப்ராணிகள்தான் அதிகம். வண்டுக்கு ஆறு கால்; சிலந்திக்கு எட்டுக் கால்கள்! மரவட்டை, கம்பளிப் பூச்சி என்று எடுத்துக் கொண்டால் அதற்கு எண்ணி முடியாத கால்கள். வேதத்தில் அடிக்கடி 'த்விபாத்', 'சதுஷ்பாத்' என்று இருகால், நாலுகால் ப்ராணிகளின் கேஷமத்தைக் கோருகிற மாதிரியே எத்தனை காலுள்ள ப்ராணிகளானாலும் அவற்றுக்கும், இன்னும் பாம்பு மாதிரி, மீன் மாதிரி காலே இல்லாத ப்ராணிகளுக்கும் கேஷமம் உண்

டாகட்டும் என்று மந்திரங்கள் இருக்கின்றன.

பரம ஞானிக்கு பிராமணன் - பஞ்சமன் (ப்ராம்மணே... ச்வபாகே) என்ற வித்யாஸம் தெரியாது என்று கீதையில் சொல்லியிருக்கிறது. நமக்கும்கூட, காரியத்தில் பேதத்தைப் பார்த்தாலும் மனஸில் சுரக்கும் அன்பில் வித்யாஸமே கூடாது என்கிற மாதிரிதான் ரந்திதேவன் முதலில் பிராமணனுக்கும் கடைசியில் பஞ்சமனுக்கும் தானம் பண்ணியிருக்கிறான். இந்தக் கார்த்திகை தீப ச்லோகத்திலும் 'ச்வபசா; விப்ரா' என்று பஞ்சமன், பிராமணன் இருவரையும் சொல்லியிருக்கிறது. கேஷமத்தைக் கோரும்போது ஜாதி வித்யாஸமே இல்லை. நல்ல வன்-கெட்டவன் என்றும் வித்யாஸம் பார்க்கக் கூடாது. மஹாபாபத்தைச் செய்துவிட்டு நரகவாசிகளாயிருப்பவர்களிடமும் அன்பு பாராட்டி, அவர்களுக்கும் உபகாரம் செய்யச் சொல்வது நம் சாஸ்த்ரம். அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்கிறேன்.

நரகவாஸிக்கும் நலன்

நரகத்தில் இருப்பவர்களுக்குக்கூட, நம் சாஸ்திரப்படி பரோபகாரம் நடக்கிறது.

திவஸமும், தர்ப்பணமும் செய்கிறபோது பூலோகத்திலோ வேறு எங்கோ, எந்த ரூபத்திலோ பிறந்திருக்கிற நம் மூதாதை களுக்கு அது கேஷமத்தைக் கொடுக்கிறது. இங்கே நாம் கொடுக்கிற என், தண்ணீர், பிண்டம் முதலானவற்றை பித்ரு தேவதைகள், நம் மூதாதைகள் எந்த ரூபத்தில் எங்கே பிறந்திருந்தாலும், அதற்கேற்ற ஆகாரமாக மாற்றி அங்கே கிடைக்கச் செய்து விடுவார்கள். நம் நாட்டு ரூபாயை வெளிதேசக் கரன்ஸியாக்க எக்ஸ்சேஞ்சு பாங்க் இருக்கிற மாதிரி, பித்ரு தேவதைகள் இப்படி ஆகாரத்தை மாற்றிக் கொடுக்கிறார்கள்.

இந்த தேசாசாரம் ஜனங்களின் ரத்தத்தில் அடியோடு வற்றிப் போய்விடாததால் இன்னமும் அனேகமாக எல்லாரும் ரொம்பச் சுருக்கமாகவாவது பித்ரு காரியங்கள், திவஸம், தர்ப்பணம் முதலியவற்றைச் செய்து வருகிறார்கள். ஆனால் சிரத்தைதான் போய்விட்டது. பித்ரு காரியங்களுக்கு 'சீராத்ம்' என்று பேர் இருப்பதே, அதற்கு சீரத்தை முக்யம் என்பதால் தான். சீரத்தை இருந்தால் இப்படிச் சுருக்கமாகவும், குறுக்கியும், சீராத்ம் காலந்தப்பியும் பண்ணுவது போலில்லாமல், யதோக்தமாக, புஷ்களமாக நடக்கும். பலனும் பர்த்யக்ஷமாகத் தெரியும். என்ன பலன் என்றால் சொல்கிறேன். இப்போது பெரும்பாலோர் ஏதோ ஒப்புக்குத்தான் பித்ரு காரியங்கள் பண்ணுகிறார்கள். பாக்கியிருப்பவர்களோ மேலும் துணிந்து 'ஸூப்பர்ஸ்டிஷன்' என்றே இவற்றை அடியோடு நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். இதன் விபரீத பலன் எனக்குத்தான் தெரியும். அனேக வீடுகளில் சித்தப்பிரம்மம், அபஸ்மாரம் (காக்காய் வலிப்பு), இன்னும் போன தலைமுறைகளில் கேள்வியே படாத அனேக ரத்த வியாதிகள், nervous diseases-களுடன் அனேகர் அவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டு ஜோஸ்யர், ஆருட்க்காரர், மாந்த்ரிகர் எல்லாரிடமும் போய்விட்டு என்னிடம் வருகிறார்களே - இந்தக் கஷ்டங்களுக்குப் பெரும்பாலும் காரணம் பித்ரு காரியங்களை விட்டு விட்டதுதான். 'மாதா பிதாக்கள் (உயிருடன் இருக்கும்போது) செய்வது மக்களைக் காக்கும்' என்றால், இன்னொரு பக்கம் 'மாதா பிதாக்கள் உயிர் போனபின் அவர்களுக்காக மக்கள் செய்யாதது மக்களைத் தாக்கும்' என்றும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்பாவும், அம்மாவும் மற்ற வம்ச முதல்வர்களும் எங்கேயாவது கோபித்துக் கொண்டு சபிப்பார்களா என்று கேட்கக் கூடாது. பித்ருக்கள் சபிக்காமலிருக்கலாம். ஆனால் பித்ரு தேவதைகள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் இந்தப் பின் தலைமுறையினர் தங்கள் மூலமாக முன்னோர்களுக்கு என்னோ, தண்ணியோ, அன்னமோ அளிக்கவில்லையே என்பதைப் பார்த்துச் சபித்துவிடுவார்கள். ஆனபடியால் நாமும் நம் பின் ஸந்ததியும் நன்றாயிருக்கவே முன் தலைமுறையினருக்குத் திவஸ தர்ப்பணாதிகள் பண்ணத்தான் வேண்டும். அதாவது, இங்கே பரோபகாரத்தோடு ஸ்வய உபகாரமும் சேருகிறது.

செத்துப் போனவுடனேயே எல்லாரும் மறுபடியும் இந்தப்

பூலோகத்திலேயே பிறந்து விடுவதில்லை. நன்றாக வேலை செய்தால் இன்க்ரிமெண்ட் மட்டுமல்லாமல் போனஸும் தருகிறார்கள் அல்லவா? ரொம்ப நன்றாகச் செய்தாலோ ப்ரமோஷனே கொடுத்து மேலே தூக்கி விடுகிறார்கள். வேலையில் தப்புப் பண்ணினால் இன்க்ரிமெண்டை நிறுத்தி விடுகிறார்கள். பெனல்டி (அபராதம்) விதிக்கிறார்கள்; ரொம்ப மோசமாகப் பண்ணினால் கீழ் வேலைக்கே தள்ளி விடுகிறார்கள். இதே போல் புண்யம் பண்ணினவர்களுக்கு, இன்க்ரிமெண்ட் மாதிரி இந்தப் பூலோகத்திலே ஸௌக்கியமான இன்னொரு ஜன்மாகிடைப்பதற்கு முன்னாடி ஒரு போனஸ் கிடைக்கிறது. ஸ்வர்க வாஸம்தான் இந்த போனஸ். ரொம்பப் புண்யம் பண்ணியிருந்தால் ஸ்வர்கலோகத்துக்கே நிரந்தரமான ப்ரமோஷன். இப்படியே பாபம் பண்ணினவர்கள் முதலில் பெனல்டியாக நரகலோகத்தில் வலிக்கே வேண்டும். அப்புறம் இன்க்ரிமெண்ட் இல்லாத மாதிரிப் பூலோகத்தில் கஷ்டத்திலே பிறக்க வேண்டும். ரொம்ப பாபம் பண்ணினால் கீழ்வேலைக்கே போக வேண்டியது - நிரந்தர நரகவாஸம்.

தர்ப்பணம், திவஸம் இவற்றின் பலன் நரகலோகம் தவிர மற்ற லோகங்களில் உள்ளவர்களையே சேரும். ஸ்வர்க்கத்திலேயே பல தினுஸுகள்; பல லோகங்கள். தேவலோகம், கந்தர்வ லோகம், வித்யாதர லோகம் என்று இப்படி. நரகத்திலும் தாமிஸ்ரம், அந்ததாமிஸ்ரம், புத், ரௌரவம் என்று பல உண்டு. நாம் இறைக்கிற எள்ளும் தண்ணீரும், கொடுக்கிற பிண்டமும் இப்படிப்பட்ட லோகங்களிலுள்ள நரகவாஸிகளுக்குப் போய்ச் சேராது.

ஒரு தேசத்துக்கும் இன்னொரு தேசத்துக்கும் சண்டை ஏற்பட்டுவிட்டால், அப்போது பணம் எக்ஸ்சேஞ்ச் பண்ணி எதிரி தேசத்துக்கு அனுப்பவே முடிவதில்லையல்லவா? இப்படி நரகவாஸிகளுக்காகப் பித்ரு தேவதைகள் ஆஹார எக்ஸ்சேஞ்ச் பண்ணுவதில்லை.

இப்படிப்பட்ட நரகவாஸிகளான மஹா பாபிகளிடமும் நம் முடைய ரிஷிகளுக்கு மனஸ் உருகி, அவர்களுக்கும் சூழமம் உண்டாக்குவதற்காக மந்த்ர பூர்வமாகச் சில வஸ்துக்களைக் கொடுக்கச் சொல்லி ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறார்கள். சுத்த

மான வஸ்துக்களை அவர்களுக்கு நாம் சேர்க்க முடியாது. ஆனால், சில அசுத்த வஸ்துக்களே அவர்களுடைய மஹா கஷ்ட நிலையில் ஆஹாரமாக அவர்களுக்குக் கிடைக்கலாம் என்று பகவான் வைத்திருக்கிறான்; நாம் வேஷ்டியைப் பிழிகிற அழுக்கு ஜலம், குளிக்கிறபோது நம் சிகை வழியாக வருகிற ஜலம் இவை எல்லாம் நரகத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஆஹாரமாக மாறி, அவர்களுடைய மஹா கஷ்டத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஸுகம் தருகின்றன. அவர்களை உத்தேசித்து நாம் அன்பான பாவனையோடு துணியைப் பிழிந்தால், குடுமி ஜலத்தைப் பிழிந்தால், இந்தப் பலன் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். மந்த்ர மும் சொல்லி இந்தக் காரியங்களைச் செய்ய அதிகாரம் பெற்ற வர்கள் அப்படியே செய்ய வேண்டும். சாப்பிட்டு முடிந்தபின் எச்சில் கை ஜலத்தை இலைக்கு வலது பக்கத்தில் மந்த்ரம் சொல்லிவிட்டால் அது நரகங்களிலேயே ரொம்பக் கொடூர மான ரௌரவத்தில் எத்தனையோ கோடி வருஷங்களாக இருப்பவர்களின் தாஹத்தை தீர்க்க உதவுகிறது. ஆந்திரர்கள் உத்தரா போசனத்துக்குப் பின் இதைத் தவறாமல் பண்ணுகிறார்கள். இப்படி எச்சிலையும், அழுக்கு ஜலத்தையும் ஒருவருக்குத் தருவதா என்று நினைக்க வேண்டாம். நரகவாஸத்திலே அவர்கள் இருக்கிற ஸ்திதியில் இதுவேதான் அவர்களுக்குப் பிடித்தமானதாக இருக்கும். நம் லோகத்திலேயே வராஹத்தைப் பார்க்கவில்லையா? கரப்பான்பூச்சி முதலானவை அழுக்குகளையே தின்னவில்லையா?

நாம் பண்ணும் பாபத்தையெல்லாம் எத்தனையோ கருணையோடு மன்னிக்கும் பகவான் இப்படி ஒருத்தரை ரௌரவத்தில் போட்டு வதைக்கிறான் என்றால் அவர்கள் செய்திருக்கிற பாபம் ரொம்பவும் பயங்கரமாயிருந்திருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் கூட தாஹம் தீரட்டும், தாபம் தணியட்டும் என்று நினைத்து அதற்கான வழியைச் சொல்கிறது நம் தர்ம சாஸ்த்ரம்.

பௌத்த மதம், கிறிஸ்துவ மதம் மாதிரி நம் மதத்தில் ஜீவகாருண்யத்துக்கு முக்யத்துவம் தரவில்லை என்று தப்பாக நினைக்கிறவர்கள் இதையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டும்!

வேதசாஸ்த்ரங்களில் தானதர்மம்

‘எண் நான்கு அறம்’ என்று முன்னே சொன்ன முப்பத்தி யிரண்டு மட்டுமில்லாமல் வேத சாஸ்த்ரங்களில் ஏராளமான தானங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. கர்நாடக ராஜ்யத்தில் - ராஷ்ட்ரகூட ராஜ்யத்தில் முக்யமான ஸ்தானத்தில் இருந்த ஹேமாத்ரி என்றவர் இந்தத் தானங்களையெல்லாம் தொகுத்து ஒரு புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறார். ‘தான ஹேமாத்ரி’ என்றே அதற்குப் பெயர். எழுநூறு வருஷங்களுக்கு முன் எழுதிய இந்தப் புஸ்தகத்துக்கு ஆதாரம் அதற்கும் இருநூறு வருஷங்கள் முந்தி லக்ஷ்மீதரர் எழுதிய ‘க்ருத்ய கல்பதரு’. இப்போது, ‘கனோஜ்’ என்கிற கான்யகுப்ஜத்தில் வஸித்தவர் இந்த லக்ஷ்மீதரர். அதிலே சொல்லாத தானமே இல்லை. தானம் என் றால் பொருளைத் தருவதுதான் என்று இல்லை. ‘வித்யா தானம்’ என்று படிப்புத் தருவது, அணைகள் கட்டி ஜனங் களுக்கு உபகாரம் பண்ணுவது முதலான ஸோஷல் ஸர்வீஸ் எல்லாவற்றையுமே - அதில் தானம் பண்ணுவது என்று சொல்லியிருக்கிறது.

வேதத்திலும் தான மஹிமை எங்கு பார்த்தாலும் சொல்லி யிருக்கிறது. வேத சிரஸான உபநிஷத்துகளில் ரொம்பப் பெரிசானது ‘ப்ருஹதாரண்யகம்’ - அந்தப் பேருக்கு அர்த்தமே ‘பெரிய காடு’ என்பது. அப்படிச் காடாக விரிந்த அந்த உபநிஷத்தில் (5.2) ஒரு கதை வருகிறது. உபநிஷத்துகளில் தத்வங்கள் (பிலாஸஃபி) அப்படியே கொட்டிக் கிடப்பது மட்டுமில்லை; நடுநடுவே ரஸமான கதைகள் வரும். இந்தக் கதைகளின் மூலமும் ஒரு பெரிய தத்வம் பிரகாசிக்கும். அப்படி ‘ப்ருஹதாரண்யக’த்தில் கொடையைப் பற்றி ஒரு கதை வருகிறது.

தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனுஷ்யர்கள் எல்லாருமே பிரம்மாவுக்கு ஒரே மாதிரிக் குழந்தைகள்தாம். பரமாத்மாவுக்குப் பல தினுஸான லீலை வேண்டியிருக்கிறது; நல்லது - கெட்டதுகளை மோதவிட்டு வேடிக்கை பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காக அவர் பிரம்மாவைக் கொண்டு தேவஜாதி, அஸுரஜாதி, மனுஷ்யஜாதி முதலானவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்கிறார். இந்த மூன்று ஜாதிக்கும் நல்லதைச் சொல்ல பிரம்மா கடமைப்பட்டிருக்கிறார்.

ஒரு ஸமயம். தேவர்கள் எல்லோரும் பிரம்மாவிடம் போய், 'எங்களுக்குச் சுருக்கமாக ஒரு உபதேசம் பண்ணுங்கள்' என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள்.

பிரம்மா, 'த' என்ற ஒரே ஒரு அக்ஷரத்தை மட்டும் சொல்லிவிட்டு, 'இதுதான் உபதேசம். இதற்கு அர்த்தம் புரிந்து கொண்டீர்களா?' என்றார்.

நம்மிடத்திலே இருக்கிற தப்பு நமக்கே நன்றாகத் தெரியும். ஆனதால் யாராவது ரொம்ப ஸூക്ഷ்மமாக, ஸூசனையாக எடுத்துக் காட்டினால்கூட உடனே நாம் புரிந்து கொண்டு விடுவோம்.

இந்த ரீதியில் தேவர்களுக்கு, பிரம்மா 'த' என்று சொன்னவுடனேயே அதற்கு இன்னதுதான் அர்த்தமாக இருக்கும் என்று புரிந்து விட்டது. தேவர்களிடம் இருக்கிற பெரிய கோளாறு இந்திரிய நிக்ரஹம் (புலனடக்கம்) இல்லாததுதான். தேவலோகம் ஆனந்த லோகமல்லவா? அங்கே ஸுகவாலிகளாக மனம்போனபடி இருப்பது தேவர்களின் வழக்கம். ஆனபடியால், 'இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்' என்றுதான் ப்ரம்மா hint பண்ணுகிறார் (குறிப்பால் உணர்த்துகிறார்) என்று புரிந்து கொண்டார்கள்.

'புரிந்துவிட்டது. 'தாம்யத' என்று தாங்கள் உபதேசித்து விட்டீர்கள்' என்று பிரம்மாவிடம் சொன்னார்கள்.

தமம் சமம் என்று இரண்டு உண்டு. இரண்டும் அடக்கத்தைக் குறிப்பது. புலனடக்கம், மனஸடக்கம் என்ற இரண்டைக் குறிப்பிட தமம், சமம் என்று ஒரே அடக்கத்திற்குள்ள இரண்டு

வார்த்தைகளைச் சொல்வது. சமம் என்பது புலனடக்கம். அதற்கும் மேற்பட்டது தமம். தமம் என்பது மனோ நிக்ரஹம் - மனஸையே அடக்கிவிடுவது. சமம்-தமம் முதலான ஆறு குணங்களை 'சமாதி ஷ்டக் ஸம்பத்' என்று பெயரிட்டு ஸாதகர்களுக்கெல்லாம் நம் பகவத் பாதாள் விதித்திருக்கிறார். சமத்தோடு கூடிய அதாவது இந்த்ரியங்கள் அடங்கியிருக்கிற நிலை தான் சாந்தி. மனமும் இந்த்ரியங்களோடு கட்டுப்பட்டிருப்பது தாந்தி. ஒன்றை மட்டும் சொன்னால் அதுவே இரண்டுவித அடக்கத்தையும் குறிக்கும்.

'தாம்யத்' என்றால் 'தமத்தைச் செய்யுங்கள்; அதாவது இந்த்ரியங்களையும் மனஸையும் கட்டுப்பாடு (Control) பண்ணிக் கொள்ளுங்கள்' என்று அர்த்தம்.

பிரம்மா 'த' என்று சொன்னது 'தாம்யத்'வுக்கு abbreviation என்று தேவர்கள் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டார்கள்.

ஒரு முழு வார்த்தையைச் சொல்வதைவிட அதில் முதல் எழுத்தை மட்டும் சொன்னால் அதற்கு ஜாஸ்தி சக்தி இருக்கிறது. சர்ச்சில்கூட 'வி ஃபார் விக்டரி' என்று சொல்லி, எங்கே பார்த்தாலும் இந்த 'வி'யை மந்த்ரம் மாதிரிப் பரப்பினார்.

'நீங்கள் அர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டது ஸரிதான்' என்று சொல்லி பிரம்மா தேவர்களை அனுப்பினார்.

மனுஷ்யர்களுக்கும் இதேமாதிரி உபதேசம் வாங்கிக் கொள்கிற ஆசை வந்தது.

அவர்களும் பூர்வகாலத்தில் ப்ரம்மாவை நெருங்கக் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள். அதனால் அவரிடம் போய், 'உபதேசம் பண்ணுங்கள்' என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

மறுபடியும் ப்ரம்மா 'த' என்ற அதே சப்தத்தை மட்டும் சொன்னார்.

மனுஷ்யர்களுக்கும் தங்கள் குற்றம் உள்ளார்க்குள் உறுத்திக் கொண்டிருந்ததால், தங்களுக்கு அத்தயாவச்யமான உபதேசம் இன்னது என்று பளிச்செனப் புரிந்து கொண்டார்கள்.

‘அர்த்தம் தெரிந்ததா?’ என்று ப்ரம்மா கேட்டவுடன்,

‘தெரிந்து கொண்டோம் - ‘தத்த’ என்று உபதேசம் பண்ணியிருக்கிறீர்கள்’ என்றனர்.

‘தத்த’ என்றால் ‘கொடு’, ‘தானம் பண்ணு’ என்று அர்த்தம். ‘தத்தம் பண்ணுவது’, ‘தத்து கொடுப்பது’ முதலான வார்த்தைகள் வழக்கத்தில்கூட இருக்கின்றனவே!

‘ஆமாம், நீங்கள் ஸரியாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்’ என்று ப்ரம்மா மனுஷ்ய ஜாதியிடம் சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்.

தேவர்களும் மனுஷ்யர்களும் உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டால் அஸுரர்கள் மட்டும் சும்மாயிருப்பார்களா? அவர்களும் ப்ரம்மாவிடம் வந்து உபதேசம் கேட்டார்கள். அவரும் பழைய படி அந்த ‘க்ரிப்டிக்’ (சுருக்கமான) ‘த’ உபதேசத்தையே பண்ணினார். ‘புரிந்ததா?’ என்று கேட்டார்.

அஸுரர்களும் உடனே, ‘புரிந்துவிட்டது - ‘தயத்வம்’ என்று உபதேசம் பண்ணிவிட்டீர்கள்’ என்றனர்.

ப்ரம்மாவும் ‘ஆமாம்’ என்றார்.

‘தயத்வம்’ என்றால் ‘தயையோடு இருங்கள்’ என்று அர்த்தம்.

இரக்கமில்லாதவர்களைத்தானே அரக்கர் என்று சொல்லியிருக்கிறது? கொஞ்சம்கூட தயாதாக்ஷிணயம் இல்லாத க்ரூரஸ்வபாவம்தான் அஸுரர்களின் இயற்கை. அதனால் ‘த’வுக்கு இப்படி அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டார்கள்.

இடி இடிக்கிறபோது ‘த த த’ என்கிற மாதிரி சப்தம் கேட்கும். ‘தாம்யத - தத்த - தயத்வம்’ என்பதுதான் அந்த மூன்று ‘த’.

இது ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் வருகிற கதை.

நம் சங்கர பகவத் பாதாள் இதற்குப் பாஷ்யம் எழுதுகிற

போது, 'இங்கே தேவர், அஸுரர் என்று சொன்னதெல்லாமும் மனுஷ்யர்களுக்கு வேறல்லர். மனிதர்களிலேயே எல்லா நல்ல குணமும் இருந்தும் புலனடக்கம் இல்லாதவர்கள் தேவர்கள்; கொடுக்கிற ஸ்வபாவமேயில்லாமல் லோப குணத்தோடு இருப்பவர்கள் அசல் மனுஷ்யர்கள்; ஹிம்ஸை பண்ணிக் கொண்டு க்ருரமாக இருக்கிற மனிதர்களே அஸுரர்கள். ஆனதால் மூன்று உபதேசங்களும் நமக்கே ஏற்பட்டவை என்று தான் நாம் அர்த்தம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும் இங்கே சொல்லியிருப்பதிலிருந்து மனிதவர்க்கத்துக்கு என்று ப்ரத்யேகமாக இருக்கிற பெரிய குறைபாடு லோபித்தனம்தான் என்று தெரிகிறது. இந்தரிய-மனோ நிக்ரஹம் பண்ணினவர்களாகவும், க்ருர ஸ்வபாவம் துளிக்கூட இல்லாமலும்கூட மனிதர்கள் தங்களை உயர்த்திக் கொண்டு விடலாம். ஆனால் இப்படிப்பட்டவர்கள் கூடப் பொருளை எடுத்துக் கொடுப்பது, தானம் செய்வது என்றால் கொஞ்சம் பின்னேதான் நிற்கிறார்கள். பொருளில் பற்றை விடுவதுதான் மனுஷ்யனுக்கு மஹா கஷ்டமாக இருக்கிறது. இதனால்தான் மனிதனுக்கு முக்கியமாக 'தத்த-தானம் பண்ணு' என்று வேதத்தின் முடியில் இருக்கப்பட்ட உபநிஷத்தே உபதேசம் பண்ணுகிறது.

நம்மில் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தை உபதேசம் வாங்கிக் கொள்கிறோம். சிலர் (சிவ) பஞ்சாக்ஷரீ எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். சிலர் (நாராயண) அஷ்டாக்ஷரீ எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். இப்படியே (முருகனுக்கான) ஷடக்ஷரீ, ராம மந்த்ரம், க்ருஷ்ண மந்த்ரம், அம்பாள் மந்த்ரங்கள் என்று பல இருக்கின்றன. இவற்றை அவரவர் தங்கள் இஷ்டப்படி எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனாலும் நம் அத்தனை பேருக்கும், மனுஷ்ய ஜன்மா எடுத்த ஸகலருக்கும், வேத சிரஸான உபநிஷத்திலேயே உபதேசித்துள்ள மந்த்ரம் 'தத்த-தானம் பண்ணு; நல்ல கொடையாளியாக இரு' என்பதுதான். நம் இஷ்டம், இஷ்டமில்லை என்பதற்கெல்லாம் இடமில்லாமல், இது நமக்கு வேதம் போட்டிருக்கிற ஆக்ஷை! மற்ற மந்த்ரங்களை ஜபிக்க வேண்டும். இந்த 'தத்த' மந்த்ரத்தைக் காரியத்தில் பண்ணிக் காட்ட வேண்டும்.

இந்த உபதேசம் வருகிற ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத் என்பது சுக்ல யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்தது. நாலு வேதங்களுக்குள் இன்று தேசம் முழுக்க ரொம்பவும் அனுஷ்டானத்திலிருப்பது யஜுர்வேதம்தான். அதில் சுக்லம் (வெள்ளை), க்ருஷ்ணம் (கறுப்பு) என்று இரண்டு பிரிவு உண்டு. வடஇந்தியா முழுவதிலும் பெரும்பாலும் அனுஷ்டானத்தில் இருப்பது சுக்ல யஜுஸ்; தென்னிந்தியாவில் ரொம்பவும் அனுஸரிக்கப்படுவது க்ருஷ்ணயஜுஸ். சுக்ல யஜுஸைச் சேர்ந்த ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலிருந்து தானத்தைப் பற்றிச் சொன்னேன். இதேமாதிரி க்ருஷ்ண யஜுஸில் உள்ள தைத்திரியோபநிஷத்திலும் (1.11.3) தானத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது.

அது என்ன சொல்கிறது? 'சிரத்தையோடு தானம் கொடுக்க வேண்டும். அசிரத்தையோடு கொடுக்கக் கூடாது' என்கிறது. ஸ்ரீயை (அதாவது செல்வத்தை)க் கொடுக்கும்போதே மனஸை ஸ்ரீயாக (லக்ஷ்மீகரமாக, மங்களமாக, ஸந்தோஷமாக) வைத்துக் கொண்டு கொடுக்க வேண்டும் என்கிறது. முகத்தைச் சுளிக்காமல் கொடுக்க வேண்டும். ஸ்ரீயின் (செல்வத்தின்) நிறைவுதான் 'ச்ரேயஸ்' என்பது. மனஸில் ஸ்ரீயுடன், மன மலர்ச்சியுடன் கொடுத்தால், இந்தத் தானத்தின் பலனாக 'ச்ரேயஸ்' கிடைக்கிறது. இன்னம் ஜாஸ்தி கொடுப்பதற்கு நம்மால் முடியவில்லையே என்று வெட்கத்தோடு கொடுக்க வேண்டும். ஹ்ரீயுடன் கொடு என்கிறது உபநிஷத். 'ஹ்ரீ' என்றால் வெட்கம், லஜ்ஜை என்று அர்த்தம். புருஷ ஸூக்தத்தில் பகவானுக்கு ஹ்ரீ, ஸ்ரீ (லக்ஷ்மி) என்று இரண்டு பத்னிகள் இருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இங்கேயும் லக்ஷ்மியை அதாவது பொருளைத் தரும்போது, 'ஸ்ரீயோடு கொடு' 'ஹ்ரீயோடு கொடு' என்று சொல்லியிருக்கிறது. வெட்கம் இரண்டு காரணத்துக்காக. ஒன்று, இன்னும் ஜாஸ்தி தர முடியவில்லையே என்று; இரண்டாவது, தானம் பண்ணுவது வெளியிலேயே தெரியக் கூடாது என்ற கௌரவமான கூச்சம். வெளியில் தெரிந்தால் மற்றவர்களும் 'தேஹி' என்று பிடுங்குவார்களோ என்பதால் அல்ல. இவன் தர்மிஷ்டன் என்று நாலு பேருக்குத் தெரிந்து நம்மை ஸ்தோத்ரம் பண்ண ஆரம்பித்தால் நமக்கு அஹம் பாவம் வந்துவிடும். அது தானத்தின் பலனையெல்லாம் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய்விடும்.

தானம் பண்ணிவிட்டு நாம் நம் பெயரைப் பேப்பரில் போட்டுக் கொள்ளாமல் இருக்கலாம். ஆனாலும், 'எப்படியாவது நாலு பேருக்கு நாம் தானம் பண்ணினதை நைஸாகத் தெரியப்படுத்த வேண்டும்' என்கிற எண்ணம் உள்ளூற இருந்தால் அதுவும் தோஷம்தான். அந்த நாலு பேர் நாம் தானம் பண்ணினதற்காக ஒரு பங்கு கொண்டாடினால், அதோடு 'பண்ணின தானத்தை வெளியிலேயே தெரிவிக்காமல் எத்தனை உத்தமமான குணம்!' என்று பத்து பங்கு ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவார்கள். மனஸுக்குள் நாம் இந்த ஸ்தோத்திரத்துக்கு ஆசைப்பட்டு விட்டால், பேப்பரில் போட்டுக் கொள்வதைவிட இதுவே பெரிய தோஷமாகிவிடும். ஆனாலும் இப்படியெல்லாம் ஆசை, கீசை தலைதுாக்கிக் கொண்டுதானே இருக்கிறது? அது தலையைத் தூக்கவொட்டாமல் அழுத்தி வைக்க என்ன பண்ணலாம்? ஒன்று பண்ணலாம் என்று தோன்றுகிறது. அதாவது, 'தானம் வாங்குகிறவன் நமக்கு அன்னியன் இல்லை; நம்மவனேதான்' என்ற உணர்ச்சியை நன்றாக வளர்த்துக் கொண்டு விட்டால் கொடுத்ததை வெளியில் சொல்லவே தோன்றாது. நம் குழந்தைக்கு அல்லது நெருங்கிய பந்துக்களுக்கு நாம் ஏதாவது செய்தால் அதை வெளியில் விளம்பரம் செய்து கொள்வோமா? அதே மாதிரிதான் எவரும் நமக்கு பந்துதான். ஸகல ஜந்துக்களும் ஒரே பார்வதி பரமேஸ்வராளின் குழந்தைகள்தான். அதனால் நாம் 'தானம் கொடுக்கிறோம்' என்ற வார்த்தையைச் சொல்வது கூடத் தப்புதான். 'பகவான் நம்மைக் கொடுக்கும்படி வைத்தான். கொடுத்தோம்' என்று அடங்கி, பவ்யமாகக் கொடுக்க வேண்டும். எங்கே இதிலும் ஓர் அஹங்காரம் வந்துவிடுமோ என்று பயந்து கொண்டு கொடுக்க வேண்டும். 'பியா தேயம்' என்கிறது உபநிஷதம். 'பியா' என்றால், 'பயந்து கொண்டு' என்று அர்த்தம். ஸாதாரணமாக, வாங்குகிறவன்தான் பயந்து கொண்டு நிற்பான்; கொடுக்கிறவன் அதட்டிக் கொண்டு கொடுப்பான். வாஸ்தவத்தில் கொடுக்கிறவன்தான் பயப்பட வேண்டும் என்கிறது உபநிஷத். கடைசியாக, 'ஞானத்தோடு' கொடுக்க வேண்டும் என்று முடிக்கிறது. 'ஸம்வித்' துடன் என்று சொல்கிறது. 'ஸம்வித்' என்றால் 'நிறைந்த ஞானம்'. கொடுக்கிறவன், வாங்கிக் கொள்கிறவன் இரண்டு பேர்வழிகளும் வாஸ்தவத்தில் ஒருவனேதான் என்ற அறிவுதான் அந்த 'ஸம்வித்'.

வேதத்தில் கொடையைப் பற்றி இவ்வளவு சொல்லியிருக்கிற மாதிரியே கீதையிலும் (அத்.17) பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் தானத்தில் மூன்று தினுஸு சொல்லியிருக்கிறார். ஒன்று ஸாத்விகம் - உத்தமமானது; இரண்டாவது ராஜஸம் - மத்யமானது; மூன்றாவது தாமஸம் - அதமமானது. துளிக்கூடப் ப்ரதி உபகாரத்தை எதிர்பார்க்காமல் தகுந்த பாத்திரத்துக்குத் தகுந்த இடத்தில், தகுந்த காலத்தில் தருவதுதான் 'ஸாத்விகம்'. தானம் செய்வதால் கிடைக்கிற புண்ய பலனையும், தானம் வாங்கினவன் செய்கிற ப்ரதி உபகாரத்தையும் நினைத்துக் கொண்டு, பொருளில் பற்றுப் போகாததால் உள்ளுக்குள் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டே கொடுக்கிற தானம் 'ராஜஸம்' என்ற வகையைச் சேர்ந்தது. பாத்திரமில்லாதவர்களுக்குத் தகாத இடத்தில், தகாத காலத்தில் அவமானப்படுத்திக் கொடுப்பது 'தாமஸம்'. இப்படி க்ருஷ்ண பரமாத்மா தானத்திலேயே distinguish (பாசுபாடு) பண்ணுகிறார்.

புராணங்களிலும் எங்கு பார்த்தாலும் தானத்தின் மஹிமை சொல்லியிருக்கிறது. இன்ன மாஸத்தில், இன்ன இடத்தில், இன்னாருக்கு இன்ன தானம் பண்ணினால் இன்ன பலன் என்று நிறையச் சொல்லியிருக்கிறது - துலா மாஸத்தில் தானம் விசேஷம்; காங்காதீரத்தில் தானம் விசேஷம் என்கிறாற்போல. தர்ம சாஸ்த்ரங்களிலும், திருக்குறள், ஆத்திகுடி முதலான நீதி நூல்களிலும் அப்படியே ஈகையின் சிறப்பை விஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஈகை, தானம் என்பதெல்லாம் என்ன? பரோபகாரத்தின் ஒரு ரூபம்தானே?

ஆனபடியால், 'ஹிந்து மதத்தில் பரோபகாரத்தைப் பற்றி ஒன்றுமில்லை - ஆசாரம், அனுஷ்டானம், பூஜை, யோகம், ஆத்மவிசாரம் இதுகள்தான் உண்டு' என்று நினைப்பது கொஞ்சம்கூட ஸரியில்லை!

விதி

விலக்கானவர்கள்

வைதிகக் குடுக்கைகள், மடிஸஞ்சிகள் என்று மற்றவர்கள் திட்டுகிற மாதிரி சிலர் ஜீவகாருண்யம் இல்லாமல் வெறுமே கர்மா, பக்தி என்று பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் அது ஸரியில்லைதான். ஆனாலும்கூட இவர்கள் உணர்ந்தாலும், உணராவிட்டாலும், இந்த யாக்யக்ளும், திவஸம், தர்ப்பணம், பூஜை எல்லாமும்கூட, அததன் உள்ளர்த்தத்தைக் கவனித்தால் ஸோஷல் ஸர்வீஸ்தான். லோகத்தின் ஸமஸ்த ஜீவராசிகளுக்கும் ஷேமத்தை உண்டாக்கிக் கொடுப்பதுதான் யாக மந்த்ரங்கள், சடங்குகள் ஆகியவற்றின் தாத்தர்யம். இந்த லோகத்தில் உள்ள ஜீவராசிகளில் செத்துப் போன நம் பித்ருக்களும் எங்கேயோ பிறந்துதானே இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் எந்த இடத்தில், எந்த ரூபத்தில் பிறந்திருந்தாலும் அவர்களுக்கு ஷேமம் உண்டாவதற்குத்தான் பித்ரு தேவதைகளுக்குத் தர்ப்பணாதி, சிரார்த்தம் முதலானதுகளைச் செய்கிறோம்.

லோக ஷேமத்துக்காகவேதான் பகவானைப் பூஜை பண்ணுவதும், 'ஐசத்ஹிதாய க்ருஷ்ணாய' உலகமெல்லாம் கஷ்டம் தீர்ந்து ஸந்தோஷமாக இருக்க ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத் மாவைப் ப்ரார்த்தித்துத்தான் பூஜையை ஆரம்பித்து, முடிக்கிற போது 'லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகினோ பவந்து' அதாவது, 'வையகமும் துயர் தீர்கவே' என்று முடிக்கிறோம்.

யோகம், ஞானம் என்று ஜனங்களையே விட்டுவிட்டு எங்கேயோ குகையில் உட்கார்ந்து கொண்டு மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறானே அவன் கதை என்ன? 'இப்படிப்பட்ட வனுக்குப் பிசைஷ் போடாதே. அவன் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் என்ன செய்கிறான்? ஸமுஹத்தைப் பிடுங்கித் தின்கிறான் (Parasite)' என்றெல்லாம்கூட இந்த நாளில் கோஷம் போடுகிறார்கள். ஆண்டி, பண்டாரம், ஸன்னியாஸி என்று கிளம்பியிருப்பவர்

களில் வேஷம் போடுபவர்களும் இருப்பார்கள்தான். அது வேறு விஷயம். ஆனால் வாஸ்தவமாகவே ஒருத்தன் ஆதம் அபிவிருத்தி அடைவதற்காக ஏகாந்தமாக, ஸமுஹத்தை விட்டு, ஒரு தொழிலும் செய்யாமல் இருக்கிறான் என்றால் அவன் ஸமுஹத்துக்குப் பிரயோஜனம் இல்லாதவன்தானா?

இப்படி நினைப்பது முழுப் பிசகு. ஒவ்வொரு ஜீவனும் தன் மனஸைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, அதை ஈச்வரனோடு ஈச்வரனாகச் சேர்த்துக் கரைக்கிற அளவுக்கு உயர்வதற்காகப் பாடுபடத்தான் வேண்டும். மற்ற ஜீவராசிகளுக்குச் செய்கிற பரோபகாரம்கூட அவர்களையும் கடைசியில் இப்படி ஆத்மார்த்தமாக உயர்த்தா விட்டால், அத்தனை உபகாரத்தாலும் ப்ரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையினால் நம்மில் ஒருத்தன் அப்படி உயரப் பாடுபடுகிறான் என்றால் அதுவே நமக்கு ஸந்தோஷம் தரத்தான் வேண்டும். நம் மாதிரி ஸம்ஸாரத்தில் உழன்று கொண்டு கஷ்டப்படாமல், இதிலிருந்து தப்பிக்கிறதற்கு ஒரு தீரன் முயற்சி பண்ணுகிறான் என்றால், அவனைப் பார்த்து நாம் பெருமைதான் படவேண்டும். அவனுடைய சரீர யாத்திரை நடப்பதற்கு அத்யாவச்யமான ஸஹாயத்தை நாம் செய்து கொடுக்கத்தான் வேண்டும். அப்புறம் அவன் நல்ல பக்குவம் அடைந்து யோக ஸித்தனாக, அல்லது பூர்ண ஞானியாக ஆகிவிட்டான் என்றால், அதன் பின்னும் அவன் கார்யத்தில் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் என்று பண்ணவே வேண்டாம். தன்னாலேயே அவனிடமிருந்து ஜனங்களின் தாபங்களையெல்லாம் தீர்க்கிற சக்தி வெளிப்படும் - radiate ஆகும். ஜனங்களின் மனஸுக்குத் தாப சாந்தி உண்டாக்குவதைவிடப் பெரிய ஸமுஹ சேவை எதுவும் இல்லை. ஒரு மஹானின் தர்சனத்தால் கிடைக்கிற இந்தச் சாந்தி, விச்ராந்தி தற்காலிகமாக இருந்தால்கூட, அது பெரிய ஸோஷல் ஸர்வீஸ்தான். அப்படிப் பார்த்தால் எந்த ஸோஷல் ஸர்வீஸ்தான் சாச்வதமாயிருக்கிறது? எல்லாமே தற்காலிகம்தான். தர்ம ஆஸ்பத்திரி வைத்து ஒரு வியாதிக்கு மருந்து கொடுத்து ஸரி பண்ணினாலும் அப்புறம் இன்னொரு வியாதி வரத்தான் வருகிறது. அன்ன சத்திரம் வைத்து ஒருவேளை சாதம் போட்டால், அடுத்தவேளை பசிக்கத்தான் பசிக்கிறது. அதனால் இந்த லோகத்தில் எல்லாமே தற்காலிகம்தான்.

ஒருத்தன் பூர்ணத்வம் அடைந்து விட்டால் மற்றவர்களின் மனஸின் கஷ்டத்தைப் போக்குவது, அதைச் சத்தப்படுத்துவது தவிர, அவன் அவர்களுடைய லௌகிகமான வேண்டுதல் களைக்கூட நிறைவேற்றுகிற அனுக்ரஹ சக்தியும் பெற்று விடுகிறான்.

எந்த விதி (rule) இருந்தாலும், அதற்கு ஒரு விலக்கு (exception) இருக்கத்தான் செய்யும். அம்மாதிரி அத்யாத்ம மார்க்கத்தில் போகிறவர்களை - பக்தி, யோகம், ஆத்ம விசாரம் என்று தீவிரமாக இருக்கிறவர்களை - ஸோஷல் ஸர்வீஸில் இழுக்கக் கூடாது; அவர்களை 'பாரஸைட்' என்று திட்டக்கூடாது என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

தான எண்ணத்தையும் தானம் செய்க

வேதம் என்றாலே முதலில் ஞாபகம் வருவது யாகம் தான். யாகமும் த்யாகமும் ஒன்றுதான். இங்கிலீஷில்கூட யாகம், த்யாகம் இரண்டையும் 'ஸாக்ரிஃபைஸ்' என்றுதானே சொல்கிறார்கள்? ஆனதால், வைதிகம் என்பது தன்னலமே கருதுவது என்கிற அபிப்பிராயம் அடியோடு பிசகு. தன்னலத்தை முழுக்க த்யாகம் பண்ணுவதுதான் ஸநாதன தர்மத்தின் லக்ஷ்யம். இங்கே 'தர்மம்' என்பதே மதம். வேத தர்மம், ஹிந்து தர்மம் என்றாலே வேதமதம், ஹிந்து மதம் என்றுதான் அர்த்தம். இதே 'தர்மம்' பரோபகாரங்களில் ஒன்றான ஈகையாக நினைக்கப்படுவதை முன்பே சொன்னேன். அதனால் நம் மதமே பரோபகாரமானதுதான்.

யாகத்திலே நெருப்பில் வஸ்துக்களை, உடைமைகளைப் போட்டு த்யாகம் பண்ணினால் தேவ சக்திகளுக்கு ப்ரீதி உண்டாகிறது. அவர்கள் லோகத்துக்கு மழை, ஸூபிக்ஷம், நல்ல எண்ணம் எல்லாவற்றையும் அனுக்ரஹம் பண்ணுகிறார்கள்.

ஒருவன் தன் உடைமையை வேள்வித் தீயில் த்யாகம் பண்ணி இப்படி லோக ஷேமத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

சொத்து ஸ்வதந்திரங்களை நாமே வைத்துக் கொண்டு அனுபவிப்பதில் பெறுகிற ஸுகம் ரொம்பவும் தற்காலிகமானது. இந்தத் தற்காலிக ஸுகம் நித்ய ஸௌக்கியமான ஆத்மாபிவிருத்திக்கு ஹானியாகவும் ஆகிறது. ஆனால் இதே உடைமைகளை நாம் வைத்துக் கொண்டு அனுபவிப்பதைவிட, கொடுத்து அனுபவித்தால், இதுவே பரம ஆனந்தத்தைத் தருகிறது; சாசுவத ஸௌக்யத்துக்கும் வழிகோலுகிறது. இதனால் தான் உபநிஷத்துகளில் முதலாவதான 'ஈசாவாஸ்ய'த்தில் முதல் மந்த்ரத்திலேயே, 'த்யாகம் பண்ணி அனுபவி' என்று சொல்லியிருக்கிறது. காந்திகூட இதில்தான் தம்முடைய பிலாஸஃபி முழுக்க இருக்கிறது என்று சொல்லி, இந்த உபநிஷத்தைத் தலைக்கு மேலே வைத்துக் கொண்டு சிலாகித்து வந்தார்.

கொடுக்க வேண்டும். அதுதான் த்யாகம். அதைத்தான் வேதம் எங்கே பார்த்தாலும் வற்புறுத்துகிறது. எந்தக் கர்மாவும் செய்து முடிக்கும்போது, 'நான்தான் கர்த்தா என்பதால் இதன் ப்ரயோஜனம் முழுதும் எனக்கே வந்துவிடப் போகிறதே; அப்படி என் ஒருத்தனுக்கு மட்டும் பலன் கிடைத்துவிடக்கூடாது' என்கிற பரம த்யாக புத்தியில் 'ந மம' - 'எனதில்லை; எனக்கில்லை' என்று அதன் பலனை லோக ஷேமமார்த்தம் த்யாகம் பண்ணச் சொல்கிறது நம்முடைய மதம்.

மற்ற வஸ்துக்களைக் கொடுத்துவிட்டு, 'நான் கொடுத்தேன்' என்ற எண்ணத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டே இருந்தால் இந்த அஹங்காரமானது த்யாகத்தாலும் தானத்தாலும் கிடைக்கிற ஆத்மாபிவிருத்தியை அப்படியே ஏப்பம் விட்டு விடும். த்யாகம் பண்ண வேண்டும்; அதைவிட முக்யமாக த்யாகம் பண்ணினேன் என்ற எண்ணத்தையும் த்யாகம் பண்ணிவிட வேண்டும்.

மஹாபலி நிறையக் கொடுத்தான்; வாரி வாரிக் கொடுத்தான். ஆனால் தான் கொடுக்கிறோம் என்ற அஹங்காரத்தை

அவன் பகவானுக்குப் பலி கொடுக்கவில்லை. இதனால்தான் பகவானே அவனிடம் இந்த அஹங்காரத்தை யாசகமாகப் பிப்ற்று, அஹங்கார நாசத்துக்கு அடையாளமாகத் தலையிலே கால் வைத்தான்.

‘ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பண்ணுகிறேன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு வெளியில் ஏதேதோ பண்ணிக் கொண்டு அஹங்காரத்தைக் கரைக்காமல் இருந்தால் இவனுக்கும் பிரயோஜனமில்லை; இவனுடைய ஸர்வீஸால் லோகத்துக்கும் பிரயோஜனமிராது. தற்காலிகமாக ஏதோ, நன்மை நடந்ததுபோல் படாடோபமாகத் தெரியலாம்; ஆனால் அது நின்று நிலைத்து விளங்காது.

புறாவின் த்யாகம்

‘என்பும் உரியர் பிறர்க்கு’ என்று குறள் சொன்ன மாதிரி, தங்களுடைய ஸர்வத்தையும் பரோபகாரமாக த்யாகம் பண்ண வேண்டும். சிபியின் கதை எல்லோருக்கும் தெரியும். ஒரு புறாவுக்காகத் தன் சரீரத்தையே, ப்ராணனையே த்யாகம் செய்ய முற்பட்ட மகாபுருஷன் அவன். நம் மதத்தில் ஜீவகாருண்யத்துக்குத் தந்திருக்கிற முக்யமான ஸ்தானத்துக்குச் சிபி கதை ஒன்றே போதும். வேத பூமியான இந்தப் பாரத பூமியின் விசேஷம் மனுஷ்யனுக்காக மட்டுமில்லாமல் மற்ற ஜீவராசிகளுக்கும், பூச்சி பொட்டுகளுக்கும் கூட கேஷமத்தைக் கோரி த்யாகம் பண்ணச் சொல்வது; இதில் இன்னொரு பக்கம், இந்த மண்ணின் விசேஷத்தால் மற்ற ஜீவராசிகளுக்கும் கூட இப்படிப்பட்ட பரோபகார சிந்தனையும், த்யாக புத்தியும் இருப்பதாகச் சொல்கிற புராண விருத்தாந்தங்களைப் பார்க்கிறோம். புறாவுக்காக த்யாகம் செய்த சிபியைப் பற்றிச் சொன்னேன்.

புறாக்களே செய்த பரம த்யாகத்தைக் 'கபோத உபாக்யானம்' சொல்லுகிறது. 'கபோதம்' என்றால் புறா என்று அர்த்தம். 'உபாக்யானம்' என்றால் சின்னக் கதை என்று அர்த்தம். இந்தப் புறாக்களின் கதை மனஸை ரொம்பவும் உருக்குவது.

வேடன் ஒருத்தன் இருந்தான். அவன் காட்டிலே வலைவீசி ஒரு பெண் புறாவைப் பிடித்தான். அப்போது ஒரே இடியும் மழையுமாக வந்தது. இந்தப் புறாவும் அதன் ஜோடியான ஆண் புறாவும் வஸித்த மரத்தடியிலேயே அவன் ஒண்டிக் கொண்டான். மழை நின்றபோது நல்ல இருட்டாகி விட்டது. ஒரே குளிர் வேறு. வேடனால் அங்கிருந்து புறப்பட முடிய வில்லை. குளிரில் உடம்பெல்லாம் நடுங்க அங்கேயே ஒடுங்கி உட்கார்ந்து விட்டான்.

இதைப் பார்த்த மரத்தின் மேலிருந்த ஆண் புறா தன்னுடைய ப்ரிய பத்னியைப் பிடித்த பாபி நன்றாக அவஸ்தைப் பட்டும் என்று நினைக்கவில்லை. நேர் மாறாக, நம் தேசத்தின் விருந்தோம்பல் பண்பு முழுதும் அந்தச் சின்ன பக்ஷியிடம் திரண்டு வந்துவிட்டது. 'நாம் வஸிக்கிற மரத்தின் கீழ் இவன் வந்துவிட்டான். அதனால் இவன் நம் வீட்டுக்கு வந்துவிட்ட மாதிரி. அதிதி தேவோ பவ - 'விருந்தாளியைத் தெய்வமாக நினை' என்பது வேத ஆக்ஷேபம். எனவே, இந்த 'அதிதிக்குத் தன்னாலான ஒத்தாசையைச் செய்ய வேண்டும்' என்று நினைத்தது.

முதலில், குளிரில் நடுங்குகிறவனுக்குக் கணப்பு மூட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தது. தன் கூட்டையே பிரித்து, அதிலிருந்த காய்ந்த குச்சிகளை வேடனுக்கு முன்னால் கொண்டுவந்து போட்டது. தன் வீடு போனாலும் ஸரி, அவனுக்கு ஸைகர்யம் பண்ணித் தர வேண்டும் என்ற உத்தம மான எண்ணம்.

'சிகிமுகி' கல் என்று ஒன்று உண்டு. 'சிக்கிமுக்கி' என்று பேச்சு வழக்கில் சொல்லுகிறார்கள். 'சிகி' என்றால் நெருப்பு என்று அர்த்தம். 'சிகை' உள்ளதெல்லாம் 'சிகி'தான். சிகையை விரித்துக் கொண்டு ஆடுகிற மாதிரிதானே நெருப்பு ஜ்வாலை நாக்குகளை நீட்டிக் கொண்டு கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது?

‘முகம்’ என்றால் வாய். வாயில் நெருப்பை உடைய கல்தான், அதாவது தேய்த்தால் நெருப்பை உமிழ்கிற கல்தான் ‘சிகிமுகி’.

இப்படிப்பட்ட சிகிமுகிக் கற்களைப் புறா தேடிக் கொண்டு வந்து போட்டது.

வேடன் அவற்றை ஒன்றோடொன்று தட்டி நெருப்பு உண்டாக்கி, அந்த நெருப்பில் சுள்ளிகளைப் பற்ற வைத்துக் குளிர் காய்ந்தான்.

தனக்குப் புறா இத்தனை உபகாரம் செய்ததும் வேடனுடைய க்ரூர ஸ்வபாவம்கூட மாறி மனஸ் இளகிவிட்டது. தான் பிடித்திருந்த அதனுடைய பேடையை விட்டுவிட்டான்.

‘விருந்தோம்பல் என்றால் முக்யமாக அதிதிக்குச் சாப்பாடு போடுவதுதான். இந்த வேடன் இங்கே நம் விருந்தாளியாக வந்துவிட்டுப் பட்டினி கிடந்தால் அதனால் நமக்கு மஹா பாபம் ஏற்படும். இவனுடைய பசியை ஆற்றுவதே நம் முதல் தர்மம்’ என்று பெண் புறா நினைத்தது.

அவனுடைய ஆஹாரத்துக்காக அது வேறு எங்கேயோ போய்த் தேடவில்லை. தானே இருக்கும்போது வேறு ஆஹாரம் தேடுவானேன் என்று நினைத்தது. உடனேயே கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல், பரம ஸந்தோஷத்தோடு, அந்த அக்னியில் தானே விழுந்து ப்ராணத்யாகம் பண்ணி விட்டது. நெருப்பில் வெந்து பக்வமான தன்னை அவன் புஜிக்கட்டும் என்ற உத்தம சிந்தை.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அதனுடைய ஜோடிக் பசுவும் அந்த நெருப்பிலேயே விழுந்து தன்னை வதக்கிக் கொண்டது.

‘என்பும் உரியர் பிறர்க்கு’ என்ற மாதிரி இப்படி உயிரையே தந்தாவது இன்னொருத்தருக்கு உபகரிக்க வேண்டும் என்ற தத்வத்தை நம் மத க்ரந்தங்களிலெல்லாம் நிறையச் சொல்லியிருக்கிறது.

யமனும் அஞ்சினான்

அதிதியைத் தெய்வமாக நினைப்பது, அவனைக் கவனிக்குவதால் தெய்வக்குற்றம் செய்த மாதிரிப் பயப்படுவது, இதெல்லாம் நம் மதத்தின் முக்யமான அம்சங்களாகும். யமன் என்றால் நாம் எல்லோரும் கதிகலங்குகிறோம். அப்படிப்பட்ட யமனே கதிகலங்கி விட்டதாகக் கடோபநிஷத்தில் ஒரு கதையில் வருகிறது. அவன் யாரிடம் பயப்பட்டான்? ஒரு சின்ன பிராமணப் பிள்ளையிடம்தான் பயப்பட்டான்! ஏன் பயப்பட்டான்? இந்தப் பையன் யமனுடைய க்ருஹத்துக்கு வந்து, மூன்று நாட்கள் எதுவும் சாப்பிடாமல் பட்டினி கிடந்து விட்டான்! (அவன் ஏன் வந்தான் என்பது வேறு கதை.) அதிதியொருவன் அலக்ஷ்யப்படுத்தப்பட்டால் அது மஹா அபசாரமாகுமே என்றுதான் ஸாக்ஷாத் யமனே பயந்து விட்டான். ஸர்வலோகத்தையும் நடுங்கச் செய்கிறவன் இந்த வாண்டுப் பயலிடம் நடுங்கிக் கொண்டு வந்து, 'என் க்ருஹத்தில் நீ மூன்று ராத்திரி சாப்பிடாமல் இருந்துவிட்டாய். இதனால் எனக்குத் தோஷம் உண்டாகாமல் இருக்க உனக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன் அப்பா. ஒவ்வொரு நாள் பட்டினி இருந்ததற்கும் ஈடாக ஒவ்வொரு வரம் வீதம், என்னிடம் நீ மூன்று வரம் வாங்கிக்கொள்' என்று ப்ரார்த்தித்ததாக உபநிஷத் சொல்கிறது.

இங்கெல்லாம் 'பரோபகாரம்' என்று செய்கிறபோது இருக்கக்கூடிய 'ஸுபீரியரிடி' மனப்பான்மை இல்லாமல், உபகாரத்துக்குப் பாத்திரனாகிறவனிடம் பயந்து பயந்து தாழ்ந்து, தெய்வத்துக்குப் பூஜை செய்கிற மாதிரி அவனுக்கானதைச் செய்வதையே பார்க்கிறோம்.

பரோபகாரத்தில் ஒரு முக்யமான அங்கமான சுகையில்

சிறந்தவர்களை நம் தர்மத்தில் தலைக்குமேல் வைத்துக் கொண்டு கொண்டாடுகிறோம். எத்தனையோ துர்க்குணங்கள் இருந்தால்கூட கர்ணன் போன்றவர்களைக் கொடைக்காகவே போற்றுகிறோம்!

தமிழ்நாட்டு வள்ளல்கள்

தமிழ் தேசத்திலும் வள்ளல்கள் என்று இவர்களைத் தெய்வத்துக்கு ஸமானமாகக் கொண்டாடுகிற வழக்கம் தொன்றுதொட்டு இருந்து வருகிறது. 'கடையெழு வள்ளல்கள்' என்று பாரி, அதியமான் முதலான ஏழு பேரை சிலாகித்துச் சொல்லியிருக்கிறது.

காரி, பாரி, ஓரி என்றெல்லாம் ஏழு பேரைக் கடைஏழு வள்ளல்கள் என்பார்கள். பாரி வள்ளல் முல்லைக்கொடி படருவதற்காகத் தன் தேரையே கொடுத்த கதை எல்லோருக்கும் தெரியும். இன்னொருத்தன் (பேகன்) மயில் குளிரில் நடுங்குகிறதே என்று தன் உத்தரீயத்தையே எடுத்து, அதற்குப் போர்த்தினானாம்.

அதியமானுக்கு சிரஞ்ஜீவித்வத்தைத் தரக்கூடிய நெல்லிக் கனி கிடைத்தது. 'நாம் சிரஞ்ஜீவியாக இருந்து என்ன ஸாதிக்கப் போகிறோம்? அவ்வைப் பாட்டி இருக்கிறாளே, ஸதாவும் லோக ஷேமத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு ஊர் ஊராக ஓடி குழந்தைகளுக்கு உபதேசம் செய்து வருகிறாளே, அவள் திடகாத்திரத்தோடு எத்தனை ஆயுசு இருந்தாலும் அதுதான் லோகத்துக்கு நல்லது' என்று அவன் நினைத்து. அவளுக்கே அந்த நெல்லிக்கனியைத் தானம் பண்ணி விட்டான்.

'அதியமான் பண்ணியது புத்திசாலித்தனமாக இருக்கிறது; ஆனால் முல்லைக்குத் தேராவது? மயிலுக்கு எங்கேயாவது குளிருமா? அதற்குப் பட்டுப் பீதாம்பரத்தைப் போர்த்து

வாவது? இதெல்லாம் புத்தி இல்லாத கார்யமாக அல்லவா இருக்கிறது?' என்று கேட்கலாம். என்னைக் கேட்டால், இப்படி புத்திக்கு வேலையே இல்லாமல் முட்டாள்தனம் மாதிரிகூடத் தோன்றுகிற கார்யங்களைச் செய்வதுதான் நிஜமான அன்பை, நிஜமான த்யாகத்தைக் காட்டுகிறது என்பேன். அன்பு பீறிக் கொண்டு வருகிறபோது மூளையினால் அதற்கு நியாய - அநியாயங்கள் பார்க்க முடியாது. இப்படித்தான், நாயன்மார் களைப் பார்த்தால் பெண்டாட்டியையே ஒருத்தர் தானம் பண்ணினார். இன்னொருத்தர் பிள்ளையையே கறி பண்ணிப் போட்டார் என்கிறபோது, இதெல்லாம் மூடத்தனம், உணர்ச்சிக் கட்டுப்பாடில்லாத கார்யம் என்று சொல்லக் கூடாது. அவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட த்யாக சிந்தனை இருந்தது என்பதுதான் முக்கியம். மூளையால் ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணமே இல்லாமல் உருட்டிப் புரட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்ட த்யாகம்தான் நிஜமான த்யாகம் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

இம்மாதிரி ஆவேசமாகப் பரோபகாரம் பண்ணின பெரிய வர்கள் நம் தேசத்தில் ஆதிகாலத்திலிருந்து அவிச்சின்னமாக (தொடர் முறியாமல்) வந்துகொண்டேயிருந்திருக்கின்றார்கள்.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸமூக, தனி வாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

திருவிடத்தார் - ஸ்ரீ ஜெந்திரயங்காலை

